

คนดี ที่โลกต้องการ

ดร.สอนอง วรอุไร

ชมรมกัลยาณธรรม
หนังสือตีพิมพ์ที่ ๔๕

- คนดี ที่โลกต้องการ : ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร
(เรียบเรียงจากคำบรรยาย ที่สโมสรโรงพยาบาลทหารเรือ)
- พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม ๒๕๕๐ : ๑๐,๕๐๐ เล่ม
- จัดพิมพ์โดย : ชมรมกัลยาณธรรม
๑๐๐ ถนนประจักษ์ชัย ๓.ปากน้ำ
อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
โทร. ๐๒๒-๓๗๐๒๓๗๓๕๓, ๐๒๒-๖๓๕๓๓๙๙๙๘
- ภาพปก, ภาพประกอบ : ก.ปกงุโร ภิกขุ
- ภาพประกอบเพิ่มเติม : คุณบุญตรี ศรีรักษา
- รูปเล่ม-จัดพิมพ์ : ก้อนเมฆเอนด์กันย์กรุป
โทร. ๐๘๙ ๑๐๓-๓๖๕๐
- ISBN : 978-974-13-5018-6

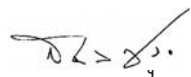
สรรพทานั่ง อัมมทานั่ง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง
www.kanlayanatam.com

คำนำ

ในสังสารวัฏยังมีภพหรือโลก ที่สัตว์ต้องไปเวียนตาย-เวียนเกิดอีกหลายภพ ที่ตาเนื้องมองไม่เห็นแต่มีอยู่จริง แต่ละภพมีสมบัติประจำตัวของสัตว์ไม่เหมือนกัน สมบัติประจำตัวเกิดขึ้นได้ด้วยการกระทำของสัตว์ ซึ่งผลของกรรมจะถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิตเป็นความจำ เมื่อใดจิตจำเป็นต้องทิ้งร่างเดิมเพื่อไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย จะโคจรไปตามแรงผลักดันของกรรมที่ทำไว้ไม่เหมือนกัน ด้วยเหตุนี้สรรพสัตว์รวมถึงมนุษย์ จึงมีเหตุที่ทำให้ไปได้ร่างใหม่ อยู่อาศัยในภพที่แตกต่างกัน ฉะนั้น **“คนดีที่โลกต้องการ”** จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นตัวอย่างของพฤติกรรมที่บุคคลได้กระทำแล้ว เป็นเหตุผลักดันชีวิตไปสู่ภพต่างๆ ได้อย่างไร จะได้ใช้เป็นบทเรียนให้ผู้อ่านได้คิดพิจารณาบริหารจัดการชีวิตของตนได้ไม่ผิดพลาดตกต่ำ

อนึ่งข้าพเจ้าขอบขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วม ทำให้หนังสือ **“คนดีที่โลกต้องการ”** สำเร็จเป็นรูปเล่ม สองทางสว่างให้กับชีวิตของผู้สนใจ นำพาชีวิตไปสู่ความรุ่งเรืองได้ในที่สุด พร้อมกันนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานเอาซึ่งพลังแห่งความดีทั้งปวง จงเป็นพลวปัจจัยผลักดันชีวิตของผู้มีส่วนร่วมทุกท่าน จงอย่าได้พบกับคำว่า ไม่มี ไม่ดี ไม่ได้ ไม่สบาย ตลอดสิ้นกาลนานเทอญ.

คนดี ที่โลกต้องการ

ดร.สนอง วรอุไร

คนดี ที่โลกต้องการ

คำว่า โลก หมายถึง “ภพ” ซึ่งเป็นที่เกิดของสัตว์ สิ่งมีชีวิตที่ประกอบขึ้นด้วยรูปกับนาม เรียกว่าสัตว์ ภพหรือโลกที่สัตว์ไปเกิดในวัฏสงสารมีอยู่หลายภพ สิ่งที่เราเห็นตาหนั่งสามารถจะสัมผัสได้ คือภพที่เป็นมนุษย์อย่างพวกเราเรียกว่าภพมนุษย์ อีกภพหนึ่ง ที่สัตว์กายหายาไปเกิด เรียกว่าภพเดรัจฉาน ทั้งภพมนุษย์และภพเดรัจฉานเป็นที่เกิดของสัตว์กายหายา พระพุทธเจ้าตรัสว่ามีอยู่หลายภพ แต่ที่เราสัมผัสได้ตรวจวัดได้ แล้วก็ยอมรับว่ามีจริงเป็นจริง คือภพที่เป็นมนุษย์กับภพที่เป็นเดรัจฉาน พระพุทธะได้ตรัสว่า ยังมีภพอื่นอีก เช่น ภพของสัตว์นรก ซึ่งเรามองเท่าไรก็มองไม่เห็น ผู้บรรยายเรียนมาทางด้านจุลินทรีย์ ใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ที่ให้กำลังขยายสุดยอดขณะนี้คือกล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอน

ซึ่งสามารถขยายสิ่งที่เล็กที่สุด ก็ยังมองไม่เห็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย เทวดา พรหม

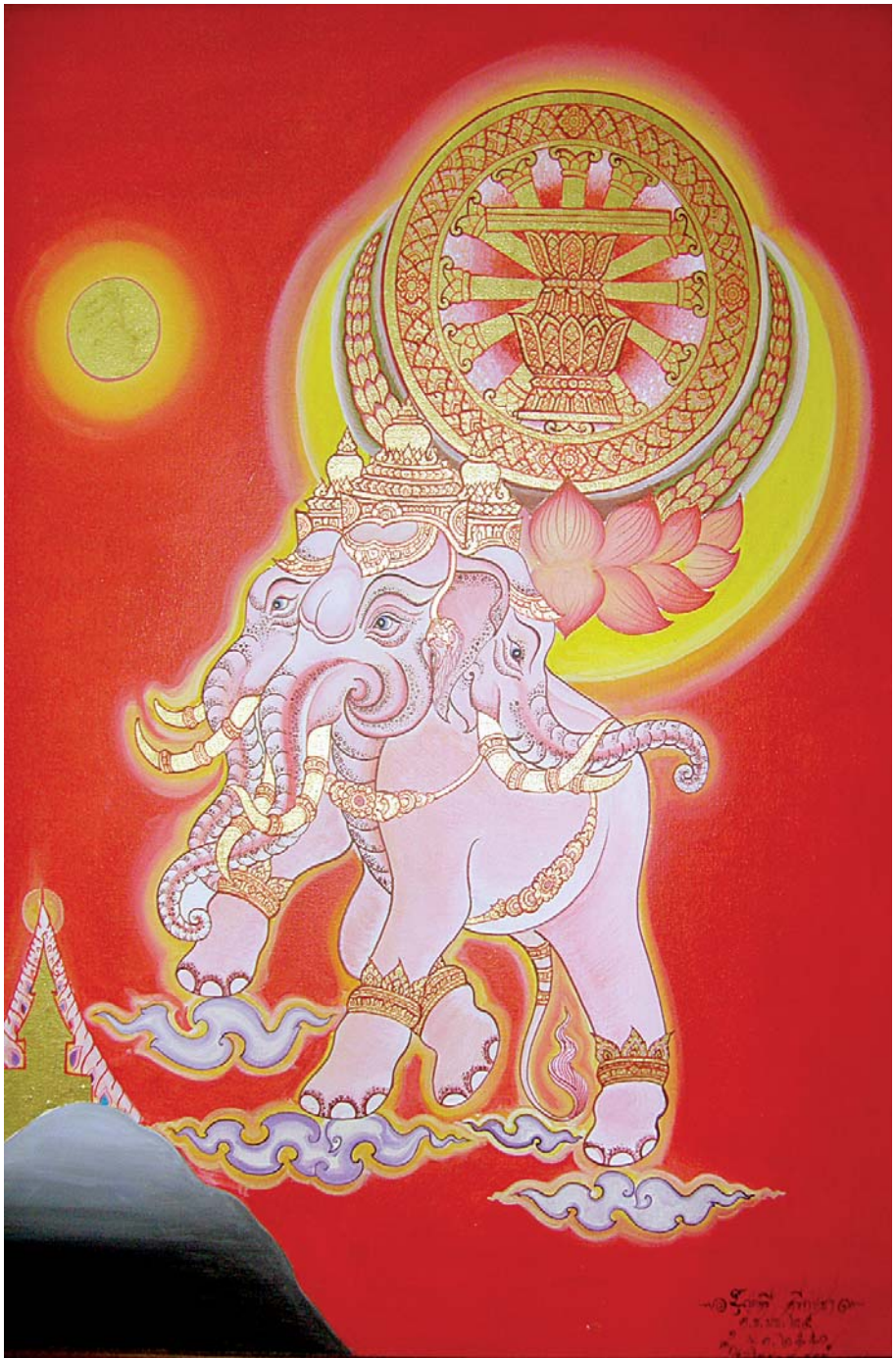
วิทยาศาสตร์สามารถจะเข้าถึงสิ่งมีชีวิตที่ละเอียด เช่น แบคทีเรียซึ่งเป็น จุลินทรีย์ ที่อยู่ตามร่างกายของเรา อยู่ตาม ช่องหู จมูก ปาก ผิวกายก็มีจุลินทรีย์ เราใช้กล้องจุลทรรศน์ ธรรมดาขยายสักพันเท่า ก็มองเห็นจุลินทรีย์ แต่เอาแว่น หมอดูมาขยายมองไม่เห็น เอาแว่นส่องพระมาดูก็มองไม่เห็น เพราะกำลังขยายไม่สามารถขยายได้มาก เราใช้กล้อง จุลทรรศน์ที่มีกำลังขยายพันเท่า มาส่องดูจุลินทรีย์ ก็มองเห็น ได้ จุลินทรีย์ที่มีขนาดเล็กลงไปอีกอย่างเชื้อไวรัส ใช้กล้อง ธรรมดา กำลังขยายพันเท่า ยังมองไม่เห็น ต้องใช้กล้อง จุลทรรศน์ที่มีกำลังขยายเป็นหลายพันเท่า จึงมองเห็น ที่เรียกว่า กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอน เงื่อนไขในการมองเห็น ของ มนุษย์ที่มีตาเนื้อตาหนึ่ง ต้องมีแสงสว่างไปตกกระทบวัตถุ หรือสิ่งใดก็ตาม แล้วสะท้อนมาเข้าตาจึงจะมองเห็น แต่ถ้า ไม่มีแสงสว่าง คือ มืดสนิทก็มองไม่เห็น เพราะพลังงานที่ไป ตกกระทบแล้วสะท้อนเข้าสู่ตาเราไม่มี ตัวอย่างเชื้อโรคที่เป็น จุลินทรีย์พวกแบคทีเรีย เราใช้แสงสว่างจากหลอดไฟฟ้าหรือ แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ ส่องกระทบตัวจุลินทรีย์ แบคทีเรีย แล้วสะท้อนออกมา มีเลนส์ขยายภาพให้ใหญ่ ก็มองเห็นได้ จุลินทรีย์ที่เล็กลงไปอย่างเชื้อไวรัส ถ้าใช้แสงสว่างจากดวง อาทิตย์ แสงสว่างจากหลอดไฟฟ้า จะส่องผ่านตัวไวรัสหมด

เพราะว่าความถี่คลื่นของพลังงานที่เรานำมาใช้ มันใหญ่เกินกว่าอนุภาคของไวรัสจึงมองไม่เห็น ด้วยเหตุนี้ นักวิทยาศาสตร์จึงพัฒนาพลังงาน อีกรูปแบบหนึ่งขึ้นมาใช้คือ พลังงานอิเล็กทรอนิกส์ ที่หลุดออกมาจากโปรตอน พลังงานอิเล็กทรอนิกส์มีความถี่คลื่นละเอียดมาก เมื่อจูนความถี่คลื่นให้คงที่ เอาไปส่องดูตัวไวรัส ตกกระทบตัวไวรัสแล้วสะท้อนออกมา สู่เลนส์ขยายภาพ ใช้สนามแม่เหล็กไฟฟ้าเป็นเลนส์ขยายภาพ สามารถจะมองเห็นตัวไวรัสได้ ถึงแม้จะเป็นพลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานแสงไฟฟ้า หรือพลังงานจากคลื่นอิเล็กทรอนิกส์ก็ตาม ความถี่คลื่นของพลังงานเหล่านี้ยังใหญ่เกินกว่าที่จะไปเห็นเทวดาภพภูมิที่เป็นเทวดามีจริง ผู้บรรยายไม่เชื่อจึงได้ไปพิสูจน์ด้วยการพัฒนาจิตตัวเอง จิตเป็นพลังงานอมตะ นักวิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึง พัฒนาพลังงานจิตให้มีความถี่คลื่นจิตคงที่ ผู้บรรยายไม่เชื่อว่า เทวดามีจริง ไม่เชื่อว่าตายแล้วจะต้องไปเกิดใหม่ ในที่สุดไปพัฒนาจิตให้ความถี่คลื่นคงที่จึงได้เห็นเทวดาท่านที่นั่งอยู่ในห้องนี้สามารถจะเห็นเทวดาได้ เพราะท่านมีร่างกายเป็นเครื่องมือให้จิตได้พัฒนา วิธีการและเงื่อนไขที่จะเข้าถึงเทวดาได้ไม่ยาก พัฒนาจิตให้มีกำลังของสติเพิ่มมากขึ้น คนทั่ว ๆ ไปที่ไม่ได้พัฒนาจิต กำลังของสติมีนิดเดียวเฉลี่ยไม่เกินร้อยละ ๗ แต่ถ้าเมื่อใด เราสามารถพัฒนาให้จิตมีกำลังของสติเพิ่มมากขึ้น(สติคือระลึกได้ นึกได้ ไม่ลืม) จิตจะตั้งมั่นเป็นสมาธิ ที่เราไปฝึกสมาธิ ไม่ใช่หอรก จริงๆ เราฝึกจิตให้มีสติ

แล้วผลพลอยได้ในการที่จิตมีสติเรียกว่าสมาธิ เป็นความตั้ง
 มั่นของจิตขั้นต้น เขาเรียกว่า *ขณิกสมาธิ* พอมีสติกล้าแข็งขึ้น
 ไปอีก จิตมีความตั้งมั่นยิ่งขึ้น เรียกว่า *อุปจารสมาธิ* พัฒนา
 สติให้กล้าแข็งที่สุดจิตเข้าสู่ความตั้งมั่นสูงสุดเรียกว่า *อัปปนา
 สมาธิ* ผู้ใดก็ตามถ้าพัฒนาจิตจนเข้าถึงอัปปนาสมาธิได้ ที่เขา
 สมมติเรียกว่า *สมาธิในฌาน* ความถี่คลื่นจิตจะคงที่ สามารถ
 เห็นเทวดาได้ เห็นผีเผ่าถนมนได้ เทวดาที่อยู่บนต้นไม้ก็เห็นได้
 คนที่ตายแล้วไปเกิดเป็นสัมภเวสีอยู่ในโรงพยาบาลก็เห็นได้ ผู้
 ใดพัฒนาพลังงานจิตตนเอง จนกระทั่งตั้งมั่นเป็นสมาธิ ระดับ
 อัปปนาสมาธิ มีโอกาสเห็นได้ทุกคน ผมยืนยันเพราะเป็นนัก
 วิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อมาก่อน จึงได้ไปพัฒนาจิตเป็นเวลา ๗ วัน
 ก็สามารถเข้าสมาธิระดับอัปปนาสมาธิได้ ๗ วันของผู้บรรยาย
 ไม่ใช่ ๗ วันของคนที่ฝึกสมาธิโดยทั่วไป ๗ วันของผู้บรรยาย
 ที่ไปพิสูจน์สังฆกรรมของพระพุทธะเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ วันหนึ่งมี
 ๒๔ ชั่วโมงปฏิบัติกรรมฐานประมาณ ๒๐ ชั่วโมง นอน
 ประมาณวันละ ๔ ชั่วโมง ฝึกต่อเนื่องเป็นเวลานาน ๓๐ วัน
 จากการที่ปฏิบัติยาวนานเฉลี่ยถึง ๒๐ ชั่วโมงต่อวัน ภายใน ๗
 วันก็สามารถเข้าถึงสมาธิสูงสุดได้ ทำให้มีความถี่คลื่นจิตคงที่
 วันที่ ๑๐ ไปเห็นเทวดาในดาวดิงส์ งามกว่ามนุษย์เป็นร้อยเท่า
 นี่คือเรื่องจริง เพราะฉะนั้นที่บอกว่าตาเนื้อตาหนังสามารถ
 เห็นภพมนุษย์ เห็นภพเดรัจฉาน แต่ภพเทวดาต้องใช้ตาใน ตา
 ทิพย์ ตาญาณ ทุกคนในห้องนี้สามารถเห็นได้ ขอเพียงสร้าง

เงื่อนไขให้ถูกตรงเท่านั้นเอง คือเข้าฌานให้ได้ เมื่อใดเข้าฌาน
 ได้สามารถเห็นเทวดาได้ทุกคน นี่คือสังขารมของการเห็น ตา
 เนื้อตาหนัง ไม่สามารถเห็นได้เพราะการใช้ระบบประสาท
 สัมผัสสัมผัสหยาบ ต้องใช้จิตสัมผัส ที่เรียกว่า ตาใน ตาทิพย์ ตา
 ญาณ ภาที่สัตว์จะต้องไปเวียนตายเวียนเกิด นอกจากภพมนุษย์
 นอกจากภพเดรัจฉานแล้ว ยังมีภพเทวดาอีกหนึ่งภพ เรียกว่า
 ภพสวรรค์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่ได้ไปพัฒนาจิตที่วัดมหาธาตุฯ
 หลังจากนำจิตออกจากฌานจึงได้ไปเห็นภพภูมิหนหลังของตัวเอง
 แต่ละภพ แต่ละภพ สุดตาทิพย์ยังเห็นได้ไม่จบ เคยเป็น
 มาหมดตั้งแต่สัตว์นรก เป็นเปรต เป็นสัตว์เดรัจฉาน เราได้
 ผ่านภพต่างๆ เหล่านี้มาหมด เป็นเทวดาก็มี เป็นมนุษย์ก็มี จึง
 ไม่ได้สงสัยที่พระพุทธะตรัสไว้ว่า “นอกจากภพมนุษย์ นอกจาก
 ภพเดรัจฉาน ยังมีภพเทวดา มีภพเปรต มีภพอสุรกาย มีสัตว์
 ในภพนรก มีภพที่เป็นพรหม ภพต่าง ๆ เหล่านี้มีจริง” เป็น
 จริงตามที่พระพุทธะตรัสไว้ จึงได้บอกว่าภพที่สัตว์ไปเวียน
 ตายเวียนเกิดยังมีอีกหลายภพ ที่ตาเนื้อตาหนังมองไม่เห็น ที่
 พูดนี้เป็นสังขจะเป็นความจริง แต่ไม่ต้องการให้เชื่อกาลามสูตร
 ที่พระพุทธะได้ตรัสไว้ อย่าเชื่อเพราะเขาเป็นครูของเรา อย่า
 เชื่อเพราะมันเข้าได้กับจริตของเรา อย่าเชื่อเพราะมันเข้าได้
 กับทฤษฎีของเรา ผมเป็นคนหนึ่งที่ไม่เชื่อจึงนำตัวเองเข้าพิสูจน์
 กาลามสูตรเป็นหลักทางวิทยาศาสตร์ที่แท้จริง จะเข้าถึงได้
 ต้องพิสูจน์ด้วยตัวเอง ผมได้บอกแนวทางพิสูจน์ แต่ปฏิบัติ

สมถกรรมฐานเท่านั้นเอง มีวิธีฝึกตั้ง ๔๐ แบบให้เลือกที่เรียกว่า กรรมฐาน ๔๐ แค่นี้สูงนั้ภาพต่างๆ ใช้กรรมฐาน อย่างใดอย่าง หนึ่ง ใน ๔๐ อย่าง มากำหนดเป็นจิตตภาวนา ใช้กรรมฐานบท ไตมาเป็นองค์บริกรรม ก็สุดแท้แต่จริตของตัวเองว่าจะเหมาะ กับกรรมฐานบทใด ทำไป ๆ สติจะเพิ่มขึ้น แล้วในที่สุด จิตตั้ง มั่นเป็นสมาธิเป็นเพียงแค่สมถกรรมฐาน เล็กๆ น้อยๆ ก็เห็นแล้ว ภาพภูมิต่าง ๆ เหล่านี้มีจริงเป็นจริง นี่คือน้ิ่งที่ตาเนื้อ ตาหนัง พิสูจน์ไม่ได้ แต่มันมีจริง

ด้วยเหตุนี้จึงบอกว่ ภาพคือสถานที่ที่สัตว์ต้องไปเวียน เกิดเวียนตาย น้ิ่งภาพน้ิ่งชาติไม่ถ้วน ทำไมจึงบอกน้ิ่งภาพน้ิ่ง ชาติไม่ถ้วน ก็เพราะตาเนื้อตาหนัง ไม่เห็น แต่ตาใน ตาทิพย์ ตาญาณ ได้ไปเห็นกำเนิดของชีวิตตัวเองหาต้นกำเนิดของ ชีวิตไม่เจอ แต่เมื่อไปฝึกวิปัสสนากรรมฐาน จึงเข้าถึงปัญญา เห็นแจ้ง อนาคตข้างหน้าถ้วดจากนี้ไป เห็นที่สิ้นสุดของทางเดิน ชีวิตของตนเองแล้ว ด้วยเหตุที่เข้าฌานได้เมื่อออกจากฌาน จึงเกิดโลกีย์อภิญญาที่เขาสมมติเรียกว่าปุพเพนิวาสานุสติญาณ รู้เห็นเข้าใจได้ด้วยตัวเอง ซึ่งตรงกับคำว่าสันทิฎฐิโก มีจริง และเข้าถึงได้จริง คนอื่นบอกอย่างไรก็ไม่สามารถเข้าถึงได้ ต้องทำให้เห็นด้วยจิตที่พัฒนาดีแล้วของตัวเอง จึงได้เห็นภพ ภูมิต่าง ๆ ขณะเดียวกันได้เห็นที่สิ้นสุดทางเดินของชีวิตตัวเอง ทางเดินชีวิตข้างหน้ามันใกล้สิ้นสุด ด้วยวิปัสสนาญาณคือ ปัญญาเห็นแจ้ง เมื่อใดก็ตามผู้ใดฝึกจิตจนสามารถเข้าถึง

สมาธิขั้นกลาง ที่เขา เรียกว่า อุปจารสมาธิ แล้วเอาสมาธิขั้นนี้ มาพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง ที่เรียกว่า วิปัสสนาญาณ วิปัสสนาญาณมีอยู่ทั้งหมด ๑๖ ตัว แต่ละตัวมีลักษณะเป็นอย่างไรผมจะไม่กล่าวถึง เพราะว่าผู้บรรยาย ตอนไปฝึกอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดก ไม่เคยรู้ว่าวิปัสสนาญาณต่าง ๆ นี้ เขาสมมติเรียกว่าอะไร จนหลังจากที่ฝึกได้ครบ ๓๐ วัน ตามที่ได้อธิษฐานไว้ หลังจากนั้นลาออกจากวัดมหาธาตุฯ ชั่วคราว เพื่อที่จะไปกราบคารวะหลวงพ่อกุญชรไปอยู่ ที่วัดท่าซุง ๓ วัน แล้วจึงได้กลับมาที่วัดมหาธาตุฯ ท่านพระจันทร์ พอกลับมาท่านเจ้าคุณโชดก ซึ่งเป็นอาจารย์สอนกรรมฐาน ท่านให้ฟังเทศน์ ลำดับญาณ ทั้ง ๑๖ ตัว ตั้งแต่ ตัวที่หนึ่งไปเรื่อย ๆ อ๊ะ! เราผ่านแล้ว ตอนนั้นเราไม่รู้ แต่พวกนี้มันเกิดขึ้นในใจของเราอยู่แล้ว มันเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งด้วยตัวเอง ตั้งแต่วิปัสสนาญาณที่ ๑, ๒, ๓ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงตัวที่ ๑๒ ซึ่งเป็นโลกิยญาณ แต่พอขึ้นโคตรภูญาณ มัคคญาณ ผลญาณ และ ปัจจเวกขณญาณ คือญาณที่ ๑๓, ๑๔, ๑๕, ๑๖ เป็นโลกุตระญาณ ผู้ใดพัฒนาจิตจนเข้าถึงญาณสูงสุด คือ ปัญญาเห็นแจ้ง ทั้ง ๑๖ ตัวนี้ได้ ดวงตาเห็นธรรมไม่ไกลเกินเอื้อม ผู้ใดได้ดวงตาเห็นธรรมแล้ว เห็นทางสิ้นสุดของชีวิตตนเองอยู่ไม่ไกล สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เหตุเนื่องมาจาก ไม่เชื่อ จึงได้ไปพิสูจน์ตามหลักกาลามสูตร เอาอะไรมาพิสูจน์ ก็ทำจิตให้นิ่ง ให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ แล้วต่อด้วยการทำจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง สองวิชานี้ คือ สมถกรรมฐาน

กับวิปัสสนากรรมฐาน สุตยออดของวิชาเอกของโลก คำว่า วิชาเอก คือ ไม่มีวิชาใด ๆ ในโลกจะมีคุณค่าเทียบได้กับสองวิชานี้ ทำไมจึงบอกว่าเทียบไม่ได้ ก็เพราะวิชาอื่น ๆ ในโลกที่เราเรียนมาจนแก่จนเฒ่า เป็นวิชาที่ทำให้หลงโลก ทำให้หลงชีวิต ไม่รู้ว่าจะชีวิตตัวเองจะดำเนินไปทางไหน แต่สองวิชาเอกนี้หากเข้าถึงได้แล้ว ทำให้ถ่องแท้ในชีวิตของตนเอง เมื่อเป็นนักวิทยาศาสตร์ เรียนมาจนสูงสุดทางด้านวิทยาศาสตร์แล้วไม่เชื่อ จึงไปฝึกพัฒนาจิตจนเข้าถึงวิปัสสนาญาณ เข้าถึงธรรม จึงบอกว่าสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานเป็นวิชาที่สุทธยออดในโลก มีอยู่ในพุทธศาสนานี้เท่านั้น อย่าเพิ่งเชื่อผู้บรรยายเอาไปพิสูจน์ดูว่าเป็นจริงอย่างที่พูดนี้ไหม น่าสงสารมนุษย์ตะเกียกตะกายแสวงหาในสิ่งที่พากันเข้รกรเข้าพงหลงโลก หลงทางชีวิต ผู้บรรยายเคยหลงเข้าไปไกล ตอนนี้อยากออกมาได้ จึงได้มาบอกมากล่าว ถึงความจริงที่วิทยาศาสตร์เข้าไม่ถึง สรรูปแล้ว โลกตามที่พระพุทธะตรัสไว้มีจริงเป็นจริง สัตว์นรกมี ภพที่สัตว์นรกไปเกิด เรียก ภพนรกมี เปรมมี อสุรกายมี เดรัจฉานมี มนุษย์มี เทวดามี พรหมมี

ตอนนี้จะพูดถึงเหตุที่ทำให้สัตว์ไปเกิดในภพภูมิต่างๆ ในศาสนาพุทธไม่มีอะไรเลื่อนลอย ทุกอย่างมีเหตุมีผล ถ้าเราสามารถโยงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้ ความจริงย่อมปรากฏ นั่นคือวิทยาศาสตร์ แต่วิทยาศาสตร์ปัจจุบันเข้าไม่ถึงความจริงลึกๆ คือเข้าไม่ถึงเหตุและผลในพุทธศาสนา ด้วย

เหตุนี้วิทยาศาสตร์จึงเป็นเพียงกระพี้ เป็นเพียงส่วนย่อย ส่วนเล็กของความจริงที่มีอยู่ในพุทธศาสนา ปราภฏการณ์ในพุทธศาสนาไม่มีอะไรเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นย่อมมาจากเหตุทั้งสิ้น ท่านมานั่งในห้องนี้ก็คือด้วยเหตุด้วยผล ท่านมาเกิดเป็นมนุษย์ในครั้งนี่ก็ด้วยเหตุด้วยผล บางคนตายไปแล้วไปเกิดเป็นสัตว์นรกก็ด้วยเหตุด้วยผล ไปเกิดเป็นเปรตก็ด้วยเหตุด้วยผล ไปเกิดเป็นเทวดาก็ด้วยเหตุด้วยผล ไม่มีอะไรปราภฏนอกเหตุเหนือผล ไม่มีสักอย่าง ด้วยเหตุนี้ผู้บรรยายจึงระมัดระวัง กาย วาจา และใจของตัวเอง ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มาจนทุกวันนี้กว่า ๓๐ ปี ใหม่ๆ ระวังยากเพราะสติยังไม่กล้าแข็ง แต่เดี๋ยวนี้อาจจะมั่นใจว่าพอใช้ได้ ระวังการคิด การพูด และการกระทำของตัวเอง เพราะการคิด การพูด และการกระทำของตัวเอง เป็นต้นเหตุให้ต้องไปเวียนตายเวียนเกิดในภพภูมิต่าง ๆ จึงต้องระมัดระวัง ต้องมีสติคุมจิตอยู่ทุกขณะตื่น เหตุที่ทำอย่างนี้เพราะได้รับปากกับท่านเจ้าคุณโชดกไว้ ท่านพูดในวันลาสิกขาว่า “สิ่งที่ได้ไปนี้เป็นของดีของวิเศษให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต” ผมได้รับปากแล้วก็มีสังจะคิดหาวิธีที่จะเก็บรักษาไว้ ทุกขณะตื่นเจริญพระ ๕ ให้กล้าแข็ง ซึ่งมันเป็นกำลังของใจที่จะต้านทานมารไว้ได้ มารมี ๕ ตัว (ปัญจมาร) ได้แก่กิเลสมาร ชนธมาร เทวปุตตมาร อภิสังขารมาร และสุดท้าย มัจจุมารคือความตาย แม้กระทั่งมัจจุมารตามมา ๒ ครั้ง ยังเอาผมไม่ได้ ด้วยมีกำลังใจกล้าแข็งรู้เท่าทันมาร ออยากเอา

ชีวิตไปเอาไปเลย ไม่กลัวตายเสียอย่าง จึงได้ฟื้นขึ้นมา จึงได้มีวันนี้ เพราะเรารู้เท่าทันมัจจุรณนั่นเอง วันนี้เจอขันธมาร เล่นงานก็รู้ มันอยากทำหน้าที่ก็ช่างมัน แต่จะใช้เครื่องมือคือตัวนี้บอกให้พวกเราได้ว่า สิ่งดีสิ่งชั่วคืออะไร เหตุอะไรที่ทำให้มนุษย์และสัตว์ต้องลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก โทสะเป็นเหตุถามตัวเองตอบตัวเองว่าขณะนี้ยังมีโทสะไหม น่องๆ โทสะหรือบริวารของ โทสะ คือ ความหงุดหงิด ความเบื่อน่าย หัวหนาใหญ่คือความโกรธนั่นเอง ความโกรธเกิดขึ้นจากมีสิ่งขัดใจ แล้วสติรับไม่ทัน อารมณ์โกรธจึงเกิดขึ้น สั่งสมไว้มากๆ มีโอกาสลงไปเกิดเป็นสัตว์นรกได้ เพราะฉะนั้น ใครที่มีความโกรธอยู่มาก ทำเหตุไว้บ่อยๆ วันนี้โกรธ พรุ่งนี้โกรธ ๒-๓ วัน โกรธ ๔ วัน โกรธ อาทิตย์หนึ่งโกรธ สั่งสมโทสะไว้ในจิตบ่อยๆ แรงกรรมของโทสะจะพาเราไปลงนรก เมื่อจิตทั้งขันธ์ทั้งร่างตัวนี้ไปแล้ว ผมได้พัฒนาจิตวิญญูญาณมายาวนาน ได้เห็นคนลงไปเกิดเป็นสัตว์นรกแล้วนำสงสาร เปรตมีอะไรเป็นต้นเหตุ ที่จะนำพาไปเกิดเป็นเปรต ความโลภ ไม่อึด ไม่เต็ม ไม่พอ ความพร่อง ความอยากได้ การไปเอาของของคนอื่นที่เขายังไม่อนุญาต การคอร์รัปชั่นเหล่านี้เป็นสาเหตุ ผู้ที่กระทำการคอร์รัปชั่น ไม่ฉลาดสายตาของเทวดา เทวดาที่อยู่ติดกับภพของเรานี้เป็นสายลับชั้นดีของพญายม มนุษย์ดัดสินเอาคนผิดมาลงโทษ โดยใช้หลักฐานและกฎหมาย คนที่มีโอเคิสูง มีอึดตามาก มักไม่สร้างหลักฐานความทุจริตไว้ คนที่มีโอเคิสูง

มีอัตตามากจะทำลายหลักฐานให้มนุษย์ผู้รักษากฎหมาย เอาผิดไม่ได้ เวลาจะร่างกฎหมาย ก็ร่างให้มีช่องโหว่ เอาไว้ลอด เอาไว้หลีก ด้วยเหตุนี้เมื่อมีผู้ร่างกฎหมายให้ไม่มีช่องโหว่ให้ลอด มนุสฺสสเปโตรับไม่ได้ ด้วยเหตุที่ผู้ประพฤติกอร์รับชั้นต้องป้องกันตัวเอง ใครจะสร้างกฎหมายมารัดคอตัวเอง ไม่มีหรอก ต้องสร้างกฎหมายให้มีช่องโหว่ไว้ นี่คือเรื่องจริง เทวดาไม่ได้ใช้วิธีการอย่างที่มนุษย์ใช้ มนุษย์ใช้หลักฐานกับกฎหมาย คนทุจริตไม่สร้างหลักฐาน คนทุจริตทำลายหลักฐาน กฎหมายร่างไว้ให้มีช่องโหว่ เอาไว้ลอด มนุษย์เอาผิดไม่ได้ แต่เทวดาไม่ได้ทำอย่างนี้ เทวดาเอาคนผิดลงโทษ ใช้การกระทำทางกาย วาจา และใจ เช่น คิดแล้ว พูดแล้ว ทำแล้วเก็บเป็นข้อมูล ความจำไว้ในดวงจิต ไม่มีโมฆะ ไม่สูญหาย สำคัญที่ว่าเก็บดี หรือเก็บไม่ดี หลักฐานที่เทวดาใช้คือสิ่งที่บันทึกไว้ในดวงจิต ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ ทำลายไม่ได้ นั่นคือ หลักฐานของพญายม กฎหมายของพญายม ใช้กฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ตัดสินได้ถูกต้องตรงทุกราย

จะเล่าเรื่องจริงให้ฟัง เรื่องตาฟักกับยายกุหลาบ ยายกุหลาบเป็นเมียตาฟัก ทำชั่วเพราะไปขโมยสายสร้อยคอทำด้วยทองคำครั้งเดียวทีเดียว ไม่มีมนุษย์เห็นการลักขโมยของยายกุหลาบ มนุษย์เอาผิดไม่ได้ แต่พอตายไป พญายมเอาผิดได้จึงถูกตัดสินให้ลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในนรก มนุษย์ทั่วไปที่เขาทำทุจริตโดยที่เรามองไม่เห็น แต่ไม่สามารถจะลอดพ้น

สาขตาของเทวดาได้ ขนาดยายกุกุหลาบทำผิดครั้งเดียวที่เดียว
 ยังลงนรก ไปชดใช้เวรกรรมอยู่ในนรก ภายหลังได้กลับมา
 เกิดเป็นมนุษย์ ยายกุกุหลาบกลับมาเกิดอีกครั้งเป็นเด็กผู้หญิง
 ตาฟักซึ่งชรามากแล้วไม่เชื่อว่าเด็กคนนี่คือยายกุกุหลาบ ภรรยา
 เก่าที่ตายไปแล้วมาเกิดใหม่ ในที่สุดได้พิสูจน์กันถึง ๓ ครั้ง ตา
 ฟัก จึงได้เชื่อว่า เด็กผู้หญิงคนนี่ คือยายกุกุหลาบภรรยาเก่าที่
 ตายไปตกนรก แล้วได้กลับมาเกิดอีกครั้ง ก่อนที่ยายกุกุหลาบ
 ในนรกจะมาเกิดเป็นเด็กหญิง ได้รับเงื่อนไขของพญายมไว้
 สองข้อ คือพญายมถามว่าถ้าฉันให้แก่ไปเกิดเป็นมนุษย์ แก
 ต้องไปสร้างความดีชดใช้หนี้เวรกรรมในนรกที่เหลือ ทำได้
 ไหม ความดีนั้นคือให้สร้างกุฏิถวายไว้กับวัดที่มีการฝึกกรรมฐาน
 นั่นคือเงื่อนไขข้อแรก เงื่อนไขข้อสอง เจ้าอาวาสวัดนั้นต้อง
 เป็นเทวดา ยายกุกุหลาบในนรกรับปากว่าทำได้เจ้าคะ ปรากฏ
 ว่าพยายายกุกุหลาบมาเกิดเป็นเด็กผู้หญิง ได้พิสูจน์กัน จนตาฟัก
 ยอมเชื่อว่าเด็กคนนี่ คือ อดีตภรรยาเก่า คราวนี้เงื่อนไขสอง
 ข้อ ที่เทวดาได้ให้ไว้กับยายกุกุหลาบ ก่อนจะมาเกิดเป็นเด็กหญิง
 ซึ่งเด็กอายุ ๓ ขวบไม่สามารถทำได้ จึงเป็นหน้าที่ของตาฟัก
 ตาฟักอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ รู้ว่าที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี
 มีการฝึกกรรมฐาน ตาฟักไปกับเพื่อนไปดูว่ามีจริงตรงตาม
 เงื่อนไขที่ ๑ ส่วนเงื่อนไขที่ ๒ เจ้าอาวาสเป็นเทวดา ตอนนั้น
 หลวงพ่อจรัญ เป็นเจ้าอาวาส ดูเท่าไรก็มีลักษณะเหมือนทหาร
 โฝงผาง ไม่ใช่เทวดา จึงไม่สร้างกุฏิถวายไว้ ตาฟักกลับมาที่

จังหวัดนครสวรรค์ มารอฟังข่าวว่าที่ไหนมีการฝึกกรรมฐานอีก
 ปรากฏว่ามีการฝึกกรรมฐานที่อำเภอเก้าเลี้ยว ตาฟักไปที่ศูนย์
 ปฏิบัติธรรมหาดเสลา ไปเจอกับพระองค์ที่มาเล่าให้ผมฟัง
 ตาฟักถามพระอาจารย์ว่า ท่านอยู่วัดไหน วัดนั้นชื่ออะไร พระ
 ตอบว่าอาตมาอยู่วัดพระธาตุทรายทอง จังหวัดลำพูน ตาฟัก
 ถามต่อไปอีกว่าที่วัดของท่านอาจารย์มีการฝึกกรรมฐานอย่าง
 นี้ไหม พระตอบว่าฝึกกรรมฐานเหมือนอย่างนี้ ปีหนึ่งมีการ
 ฝึกหลายครั้ง เดือนไขข้อที่ ๑ ตาฟักได้แล้ว เหลืออีกข้อเดียว
 คือเจ้าอวาสเป็นเทวดา ตาฟักจึงถามต่อไปว่าท่านอาจารย์
 ชื่ออะไร อาตมาชื่ออมร พระตอบ อมร แปลว่าผู้ไม่ตาย แปล
 ว่า เทวดา ตาฟักจึงเดินทางขึ้นเหนือไปดูพบว่า เป็นวัดร้างอยู่
 ที่จังหวัดลำพูนมีจริง ฝึกกรรมฐานอย่างนี้จริง เจ้าอวาสชื่อ
 อมร นี่เป็นลักษณะของเทวดา คือผู้ไม่ตาย เดือนไขข้อตรง
 ตามที่พญายมให้ไว้กับยายกุหลาบในนรกก่อนมาเกิดเป็นเด็ก
 หญิง ตาฟักจึงไปสร้างกุฏิไว้ที่วัดนั้น ตอนที่พระมาเล่าให้ผมฟัง
 มีกุฏิอยู่ ๕-๖ หลัง เดือนนี้มีคนไปสร้างกุฏิไว้เกือบ ๑๐๐ หลัง
 เหตุเป็นเพราะอะไร หลังจากตาฟักได้สร้างกุฏิเสร็จแล้ว เด็ก
 คนนี้ได้ตายด้วยโรคหัวใจ เมื่ออายุได้ ๓ ขวบกว่า แล้วไปเกิด
 เป็นนางฟ้าอยู่ในดาวดึงส์ นางฟ้ามาเข้าฝันและพูดกับตาฟักว่า
 ตอนนี้ฉันไปได้วิมานหลังใหญ่ แก่ตายไปแล้ว ไปอยู่กับฉันนะ
 ตาฟักมาตายด้วยความชราเมื่อ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔
 ซึ่งเป็นเวลานานถึง ๖ ปีมาแล้ว หลังจากตาฟักตายไม่ได้มา

บอกว่าได้ไปอยู่กับนางฟ้ากุหลาบหรือไม่ เล่าเรื่องนี้ก็อยากจะบอกว่า ยายกุหลาบขโมยสร้อยคอทองคำหนัก ๕ บาทครึ่ง เดี่ยวทีเดียว มนุษย์เอาผิดไม่ได้ เพราะหลักฐานไม่มี แต่พญายมเอาลงนรกได้ เหตุเพราะทำชั่ว เมื่อทำดีได้ขึ้นสวรรค์ เหตุเพราะสร้างกุฎิถวายพระ ได้วิมานอยู่ในดาวดึงส์

ในครั้งพุทธกาลมีคนสร้างศาลาจตุรมุขถวายพระพุทธรูปและสาวกไว้ ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน กรุงพาราณสี คนที่สร้างถวายคือนันทิยะมาณพยังไม่ตาย มีแต่วิมานไปรออยู่แล้วในดาวดึงส์ จึงเป็นเรื่องจริง ด้วยเหตุนี้มนุษย์เอาโทษคนผิดไม่ได้ เพราะหาหลักฐานไม่ได้ กฎหมายก็สร้างช่องโหว่ให้หลุด แต่พญายมตัดสินโทษผู้ผิดได้แน่นอนทุกราย ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ทำอะไรให้เห็นทางจ้อโทรทัศน เห็นแล้วน่าสงสาร เพราะเขาบางคนกำลังสร้างเหตุ ลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก ไม่ต้องไปสาปแช่ง ไม่ต้องไปเห็นดีด้วยกับเขา เดี่ยวท่านจะรวมขบวนการกับเขา เพียงแต่เขาทำให้เราดูเป็นตัวอย่างว่า ทำเหตุอย่างนี้ จะนำไปเกิดเป็นสัตว์นรก ทำเหตุอย่างนี้จะไปเกิดเป็นเปรต ทำเหตุแห่งความหลงนำไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน หลงคือรู้ แต่รู้ไม่จริง วิชาการต่าง ๆ ในโลกนี้เป็นวิชาที่รู้แต่ไม่จริงตลอดไป ใครที่สั่งสมความรู้ที่ไม่จริงแท้ให้เรามีอำนาจเหนือใจ ตายแล้วลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานแน่นอน นี่คือเหตุที่นำสัตว์ไปเกิดในภพเดรัจฉาน ใครผู้ใดมีศีลมีธรรม ตายจากมนุษย์แล้วมีโอกาสกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ได้อีก ผู้ใดมีทาน

มีศีล มีhiri มีโอตตปปะ ตายแล้วมีโอกาสไปเกิดเป็นชาวฟ้า ชาวสวรรค์ได้ ใครประพฤติปฏิบัติสมถกรรมฐานจนสามารถนำจิตเข้าถึงความเป็น ฉานคือเข้าถึง อับปนาสมาธิได้ ตายในฉาน ก็ไปเกิดเป็นพรหม ทุกอย่างล้วนแต่มีเหตุที่ทำให้สัตว์ไปเกิดในภพภูมิต่างๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากได้เห็นชีวิตตัวเองในอดีตอันยาวไกลได้ไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิ เห็นแล้วน้ำตาหยดด้วยเหตุสงสารความรู้ไม่จริงของตัวเอง ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา จึงได้เปลี่ยนวิถีชีวิต จะไม่ซ้ารอยเดิม และตรงกับที่อธิษฐานไว้ว่า กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ครั้งนี้ จะมาช่วยพรรคพวกเก่า ๆ ไม่ให้ลงไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิ กิเลสใหญ่สามตัว คือ โสภ โภรธ หลง ถ้ายังมีอำนาจเหนือใจ จะเป็นเหตุที่ทำให้มีโอกาสไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิได้ ผมอธิษฐานก่อนจะมาเกิด เพราะรู้ว่า ในยุคสมัยนี้คนมีความรู้ไม่เข้าวัด คนในวัดทำให้พวกที่มีความรู้ไม่เข้าวัด จึงออกจากวัดมาอยู่นอกวัด ก็ด้วยเหตุนี้ ถ้ามว่าพรรคพวกเก่าๆ ที่จะไปช่วยหมดหรือยัง บนสวรรค์ยังมีอยู่อีกมาก ด้วยเหตุนี้ผมจึงต้องดึงตัวเองไว้ ไม่อาจตัดชองน้อย เอาตัวรอดผู้เดียว อธิษฐานไว้ว่าจะมาช่วยเพื่อนเก่าช่วยพรรคพวกเก่า ช่วยสหธรรมิกเก่า ช่วยญาติธรรมเก่า ไม่ให้ลงไปเกิดในอบายภูมิ ถ้าไม่คุมสติให้เข้มยังคงเจริญวิปัสสนากรรมฐานต่อไป คงไม่แคล้วที่จะไม่ได้กลับมาเกิดในวิภูสงสารอีก เพียงแค่ครั้งเดียว ที่เข้าไปถึงวิปัสสนาญาณตัวที่ ๑๖ จึงรู้ว่าต้องหยุดตัวเองไว้ตรงนี้ เพื่อรักษาสังขจะอธิษฐานไว้ จะได้มี

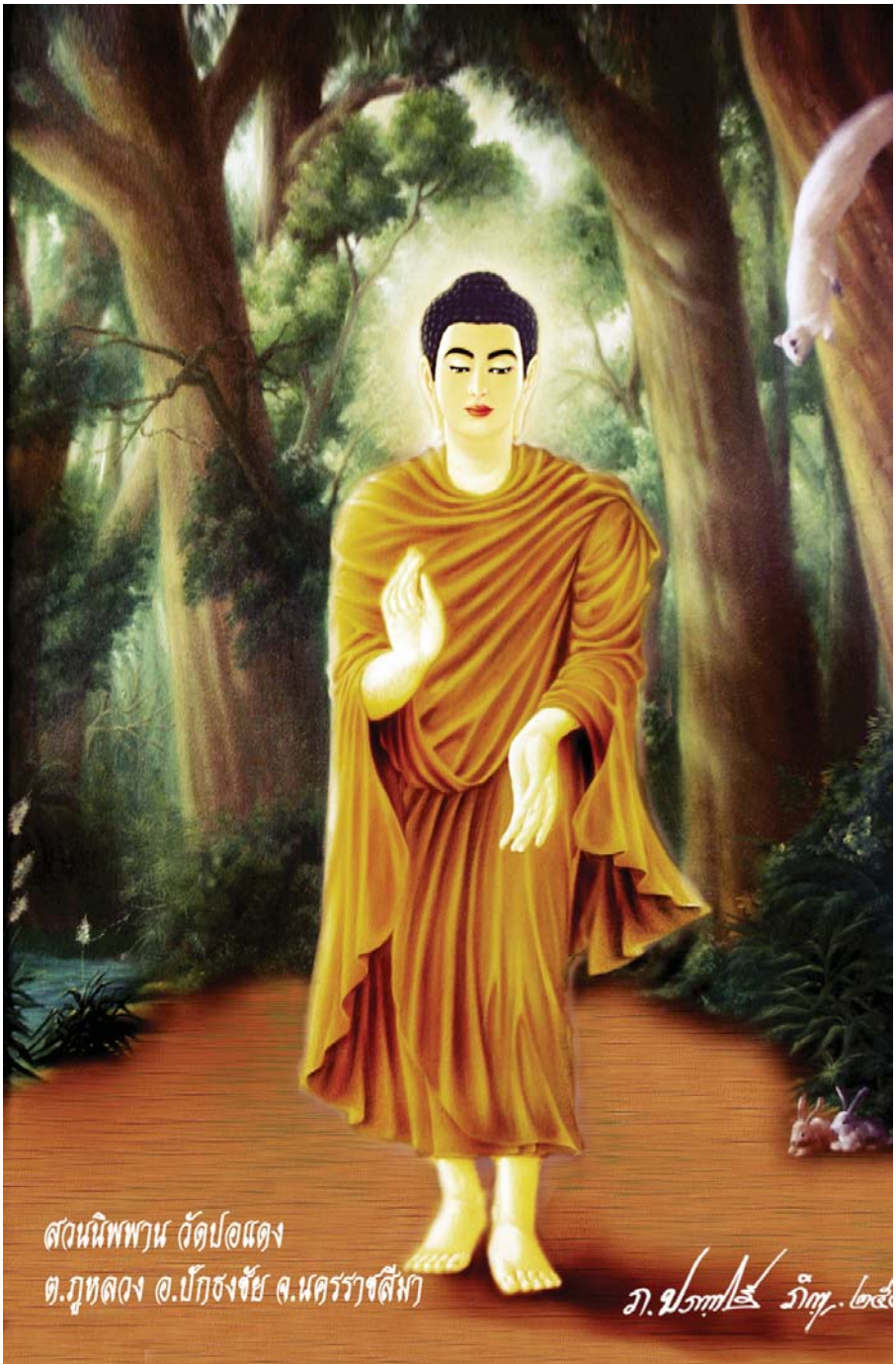

โอกาสไปบอกกล่าวกับพรรคพวกที่เกิดอยู่ในภพข้างบน ชีวิตนี้
 ในเนื้อหนังมังสาแบบหยาบอย่างนี้ จะเห็นเป็นครั้งสุดท้าย จาก
 นี้จะไม่เจอกันอีก เว้นไว้แต่ว่าท่านจะไปได้อัตภาพอยู่ข้างบน ได้
 รูปนามที่เป็นทิพย์ ยังมีโอกาสเจอกัน ยังมีโอกาสบอกทางกัน
 ขอเพียงอย่าลงไปเกิดในอบายภูมิ เพราะเป็นเวลายาวนาน
 ในครั้งพุทธกาลมีหลายคน ทำเหตุให้ลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก เช่น
 พระเทวทัตถูกธรณีสูบลงนรกอเวจี เกิดเป็นสัตว์นรก มีอายุ
 ชัยยาวนานมาก จนไม่อาจประเมินเป็นระยะเวลาในโลก
 มนุษย์ได้ พระเทวทัตเสวยอกุศลวิบากอยู่ยาวนานขนาดนั้น
 คุ่มไหม นอกจากพระเทวทัตแล้วยังมี “นันทยักษ” ที่เอา
 กระบองวิเศษตีศีรษะพระสารีบุตรขณะกำลังเข้านิโรธสมาบัติ
 คนที่เข้านิโรธสมาบัติ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้เอาไฟจุดไม่ติด
 ถูกจับโยนน้ำไม่ตาย ความรู้อย่างนี้นอกเหนือวิทยาศาสตร์
 นันทยักษได้กระบองวิเศษมาใหม่ ๆ จึงลองตีศีรษะพระสารีบุตร
 ที่กำลังนั่งเข้านิโรธสมาบัติ แล้วทำให้ตัวเองต้องลงอเวจี
 เหมือนพระเทวทัต ตีทีเดียว ลงไปเกิดเป็นสัตว์นรกยาวนาน
 ส่วนสาวกของพระเทวทัต คือพระเจ้าอชาตศัตรู จับพอคือ
 พระเจ้าพิมพิสารขังคุกจนตาย พระเจ้าอชาตศัตรูจึงลงนรก
 ตามพระเทวทัตไป แต่อยู่ตื้นขึ้นมา อยู่ในชั้นที่เรียกว่า โลกภูมิ
 นรกเสวยทุกขวิบากยาวนานประมาณ ๖๐,๐๐๐ ปี มนุษย์ ระยะเวลา
 เพียงผ่านมาได้ ๒,๕๕๐ ปี

ความยาวนานของภพเปรต เปรตญาติของบุคคลังใน

สวนนันทพพาน วัดป่าอเนก
ต.ภูทอก อ.ปากซงชัย จ.นครราชสีมา

ว. ป. ๒๕๖๓ ๒๕๖๓

อดีต คือ พระเจ้าพิมพิสาร ในสมัยพระพุทธเจ้า นานมาแล้วก่อนภัทรกัปนี้ย้อนหลังไป ๙๒ กัป พระเจ้าแผ่นดินมีลูกชายอยู่ ๓ องค์ เจ้าชายทั้งสามได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ดูแลอาหารใส่บาตรพระพุทธเจ้าพร้อมพระสาวก เจ้าชายได้บอกขุนคลัง ให้ช่วยจัดการปรุงอาหารใส่บาตรพระทุกวัน เนื่องจากพระมีเป็นจำนวนมาก ขุนคลังทำอาหารใส่บาตรไม่ทัน จึงไปเอาญาติที่บ้านมาช่วยในโรงครัว ญาติที่มาช่วยงานใหม่ๆ มีพฤติกรรมดี พอทำอาหารเสร็จก็จัดถวายพระก่อน อาหารที่เหลือขรรวาสก็เอาไปรับประทาน ปรากฏว่าอยู่มานานด้วยความเคยชิน พอทำอาหารแล้วเสร็จ ตัวเองตักอาหารรับประทานก่อน กินจนอิ่มแล้วอาหารที่เหลือจึงนำไปถวายพระ อยู่ต่อมามีพฤติกรรมเลวร้ายหนักเข้าไปอีก พอทำอาหารแล้วเสร็จก็จัดส่งอาหารเป็นเสียบึงเข้าไปที่บ้าน อาหารส่วนที่เหลือจึงนำไปถวายพระ ญาติทั้งหมดของขุนคลัง ตายแล้วลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก ส่วนเจ้าชายทั้งสามรวมทั้งขุนคลัง คือ พระเจ้าพิมพิสารในอดีต ขึ้นไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ เมื่อสัตว์นรกที่เป็นญาติของขุนคลังหมดอายุขัยในนรกแล้ว ได้มาเกิดเป็นเปรต ครั้งสุดท้ายได้มาเกิดเป็นปรตตูปชีวีเปรตและได้มาพบพระกุกุสันธะในต้นภัทรกัปนี้ เปรตญาติจึงไปถาม พระกุกุสันธะว่า เมื่อไรเขาจะได้กินอาหารบ้าง พระกุกุสันธะ ตรัสว่า เว้นจากนี้ไปหนึ่งพุทธันดร จะมีพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งมาอุบัติขึ้น ให้ไปถามพระพุทธเจ้าองค์นั้น เมื่อพระโกนาคมอุบัติขึ้น

เปรตอื่นได้รับส่วนบุญกุศลที่มีญาติอุทิศให้ แต่เปรตญาติของ
 ขุนคลังยังไม่มีผู้อุทิศบุญให้ จึงเข้าไปถามพระโกนาคมนว่า
 เมื่อไรเขาจะได้กินอาหารสักที พระโกนาคมนตรัสว่าว่างเว้น
 จากนี้ไปหนึ่งพุทธันดร ต้องไปถามพระพุทเจ้าองค์หน้า เมื่อ
 พระพุทเจ้ากัศสปะอุบัติขึ้นเปรตจึงได้ไปถามว่าเมื่อไรเขาจะได้
 กินอาหาร พระพุทเจ้ากัศสปะตรัสว่าถัดจากนี้ไปหนึ่งพุทธันดร
 พระโคตมพุทเจ้าอุบัติขึ้นเมื่อไร ในครั้งนั้นญาติของท่านคือ
 ขุนคลัง จะได้มาเกิดเป็นพระเจ้าแผ่นดินในพุทธกาลของพระ
 โคตม แล้วจะได้ทำบุญอุทิศกุศลให้ ท่านก็จะได้กินอาหารเมื่อนั้น
 เปรตญาติขุนคลังรอมารจนถึงยุคของพระพุทเจ้าที่มีพระนาม
 ว่าพระพุทเจ้าโคตม ขุนคลังมาเกิดเป็นพระเจ้าพิมพิสาร ทำบุญ
 หลายอย่างแต่ไม่เคยอุทิศให้แก่เปรตญาติ วันหนึ่งเปรตญาติ
 ทนไม่ได้จึงมาร้องอยู่รอบพระราชนิเวศน์ เสียงโหยหวนมาก
 ผู้ใดเคยได้ยินเสียงเปรต จะขนลุก เสียงกังวาน ก้องแหลม
 เล็กนากลัว หลายคนที่เป็นมนุษย์ในยุคนี้เคยได้ยิน นากลัวมาก
 เปรตญาติร้องจนพระเจ้าพิมพิสารตกใจกลัว คิดว่าจะมีเหตุ
 เกทภัยอันใด จึงได้ไปทูลถามพระพุทเจ้า พระพุทเจ้าตรัส
 ว่ามหาบพิตร ไม่ต้องกลัว เสียงนั้นทำร้ายมหาบพิตร
 ไม่ได้ เสียงนั้นเป็นเสียงของเปรต ซึ่งอดีตเป็นญาติของท่าน
 เพราะท่านเป็นขุนคลังในครั้งพระปุสสะพุทเจ้าครั้งกะโน้น
 เขามาขอส่วนบุญ พระพุทเจ้าจึงได้แนะนำว่า เมื่อเอาอาหาร
 ใส่บาตรแล้วต้องอุทิศบุญกุศลให้เขา ถวายผ้าไตรจีวรแล้ว

ต้องอุทิศบุญกุศลให้เขา ถวายวัดเวฬุวันแล้วต้องอุทิศบุญกุศลให้เขา เปรตญาติขุนคลังจะได้รับบุญกุศลในเวลานั้น กว่าจะได้รับบุญกุศลต้องรอมานานถึง ๔ พุทธันตร น้ำไม่มีดื่ม อาหารไม่มีกิน นานไหม คุ่มไหม ด้วยพฤติกรรมอกุศลที่ตนกระทำ ประสบการณ์ตัวเองได้เห็น คนมีเงิน เรียนสูง เดินตามพระ บิณฑบาต เพื่อที่จะเอาของที่ชาวบ้านใส่บาตรแล้วถ่ายมาใส่รถเข็น เข็นรถตามพระพร้อมกันก็จูงสุนัขไปด้วย ปรากฏว่า ขณะที่เข็นรถไปของใส่บาตรมีเป็นจำนวนมาก เนื่องจาก คนใส่บาตรมีความศรัทธาทำบุญ เขาได้ถือวิสาสะ เอาของที่ชาวบ้านใส่บาตรไปให้สุนัขของตัวเองกินโดยไม่ขออนุญาตพระ เสียก่อน เห็นแล้วสงสาร บอกได้ทันทีว่า ตายจากชาตินี้ไปแล้วมีโอกาสไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิได้ด้วยเหตุที่เขาทำ มนุษย์ในยุคสมัยของเรา มีอายุน้อย แต่มนุษย์ในยุคสมัยก่อนมี อายุตั้ง ๖๐,๐๐๐ ปี การเจ็บป่วยของมนุษย์ในยุคนั้น กับการเจ็บป่วยของมนุษย์ในยุคนี้ เกิดจากเหตุที่ไม่เหมือนกัน สมัยที่มนุษย์มีอายุยืนยาวถึง ๖๐,๐๐๐ ปี เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยเหตุ รู้สึกร้อน นั่นคือการเจ็บป่วย รู้สึกเย็นนั่นคือการเจ็บป่วย รู้สึกหิวนั่นคือการเจ็บป่วย รู้สึกอยากตึมน้ำนั่นคือการเจ็บป่วย รู้สึกปวดปัสสาวะนั้นคือการเจ็บป่วย รู้สึกปวดอุจจาระนั้นคือการเจ็บป่วย มนุษย์สมัยนั้นเจ็บป่วย ด้วยเหตุ ๖ อย่างนี้ ถ้าเป็นมนุษย์สมัยนี้เราอาพาธเข้า อาพาธเย็นไข้ไหม ไม่ได้กินข้าว รู้สึกหิวแล้ว ไม่ได้ตึมน้ำรู้สึกกระหายแล้ว อาพาธในตอนเช้า อาพาธ

ในตอนเย็น มาถึงยุคสมัยนี้ คนเจ็บป่วยด้วยเหตุ ๔ อย่างคือ ออกกำลังกายไม่สม่ำเสมอ เพียรพยายามมากเกินไป เช่น ทำงานแสวงหาเงิน จนแทบไม่ได้พักผ่อน ฤดูกาลเปลี่ยน และ สูดทำยอกุศลกรรมที่ตัวเองทำ เหตุสุดท้ายนี้หมอไม่สามารถ รักษาให้หายได้ สมัยข้างหน้าเมื่ออายุมนุษย์ลดน้อยลงไป เช่น มีอายุ เฉลี่ยแล้ว เหลือ ๕๐ ปี หรือ ๓๐ ปี การอาพาธคงเกิด จากเหตุที่ต่างออกไป เมื่อมนุษย์มีอายุขัยเฉลี่ยลงไปจนต่ำสุด คือยุคที่มนุษย์มีอายุขัย ๑๐ ปี เห็นหน้ากัน แค่อ้องกันก็คง อาพาธแล้ว คงจะเป็นเหมือนมนุษย์สมัยที่อยู่ถ้ำ ดีหัวแล้วลาก เข้าถ้ำ เอาเนื้อไปกิน คงจะเป็นแบบนี้ ที่สมมติเล่าให้ฟังนี้มี จุดประสงค์ให้ท่านได้คิดว่าตัวเองอยากมาเกิดเป็นมนุษย์อีกไหม ผมไม่เอาแล้ว ชั้นนี้ ชีวิตนี้ รูปนามนี้ สลายไปเมื่อไร ไม่มา เกิดเป็นมนุษย์อีกแล้ว ไปเกิดข้างบนดีกว่า ข้างบนหมายถึง ภพสวรรค์มีอายุขัยยืนยาว เวลาของโลกมนุษย์ผ่านไป ๕๐ ปี เทวดาชั้นจาตุมหาราชิกา เช่น พระกัมมิเจ้าที่เพิ่งผ่านไปได้วัน หนึ่งกับคืนหนึ่ง กาลเวลาในสวรรค์ มันยาวนาน แล้วอายุขัย ของเทวดาชั้นนี้ ๕๐๐ ปีทิพย์ เทียบกับเวลาในภพมนุษย์ เท่ากับหลายล้านปีมนุษย์ จึงจะหมดอายุของพระกัมมิเจ้าที่ ด้วย เหตุนี้ จึงไม่สงสัยเลยว่า ทำไมที่ศาลพระกัมมิ คนสมัยก่อน จึงใส่ช้างใส่ม้าที่เป็นตุ๊กตาดินเผาไว้ให้เป็นพาหนะของเจ้าที่ทำไม ไม่เอารถยนต์ใส่ไว้ เพราะคนสมัยก่อนขับรถยนต์ไม่เป็น เมื่อ ไปเกิดเป็นพระกัมมิเจ้าที่ เขาจึงขับรถยนต์ไม่เป็น แต่เรื่องซี

ข้างซีมำซีเป็น คนจีนเขาทำกงเต็ก เช่นคนมีเงินที่ตายไปเร็วๆ นี้ จากความเชื่อของญาติจึงได้เอารถยนต์ใส่เผาไปด้วย เพราะเขาขับรถยนต์เป็นอย่างนี้ได้ นี่เป็นเรื่องที่แปลก เพราะเป็นสัญญาเก่าที่ฝังไว้ในดวงจิต ยิ่งขึ้นสูงไปอีกภพหนึ่ง คือสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ประมาณสามสิบล้านปีมนุษย์กว่าเทวดาชั้นนี้จะหมดอายุขัย ยิ่งขึ้นไปภพสวรรค์ชั้นสูงสุดที่เรียกว่าปรนิมมิตวสวัตติประมาณเก้าพันกว่าล้านปีมนุษย์ เขาจึงจะหมดอายุขัย ไม่ต้องพูดถึงท้าวพกาพรหม ที่พระพุทธเจ้าท่านขึ้นไปพบมีอายุยืนยาวนาน เป็นมหากัป คู่แค้นมนุษย์ กับเทวดา กาลเวลายังต่างกันราวฟ้ากับดิน คຸ່ມໂหม່ที่ท่านจะทำตัวเองให้ตกต่ำ คຸ່ມໂหม່ที่ท่านจะทำตัวเองให้ขึ้นสูง ดังที่ได้เคยกล่าวไว้แล้วว่า ท่านกับศีล เป็นสวรรค์สมบัติ นอกจากนี้หิริ โอตตปปะ ก็เป็นสวรรค์สมบัติ ถ้าอยากไปเกิดเป็นพรหมต้องเจริญสติให้มาก จนกระทั่งจิตตั้งมั่นถึงขั้นอัปปนาสมาธิ จิตนิ่งเป็นฌาน แล้วตายในฌานจึงจะไปเกิดเป็นพรหม พรหมชั้นแรก คือชั้นปาริสัชชา พรหมชั้นที่สองคือชั้นบุโรหิตา พรหมชั้นที่สามคือชั้นมหาพรหม ท้าวพกาพรหมที่พระพุทธเจ้าขึ้นไปโปรดพกาพรหมผู้มีอายุ ๑ มหากัป มหากัปยาวนานแค่ไหน อุปมาได้กับสร้างภาชนะ กว้างยาวสูงด้านละ ๑ โยชน์ ทุก ๑๐๐ ปี มีเทวดาเอาเมล็ดผักกาดใส่ลงไปหนึ่งเมล็ด เติมภาชนะบรรจุเมื่อไร ๑ กัป (มหากัป) ยาวนานกว่านั้น ตอนนี้พูดถึงท้าวพกาพรหมผู้มีอายุขัย ๑ มหากัป พระพุทธเจ้าผ่านมาไม่รู้กี่องค์

สวนนันทอุทยาน วัดป่าอเนก
ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา

ว. ป. ๒๕๖๒ ๖๓๖.๒๕๖๒

แล้ว แต่ท้าวพกาพกาพหยังมีชีวิตอยู่ เขาจึงได้บอกว่าเขาเป็นผู้มีความเที่ยงแท้แน่นอน พระพุทธเจ้าจึงต้องไปโปรดเพื่อให้คลายความหลง พวดเท่าไรๆ ท้าวพกาพกาพหไม่รู้ไม่เห็นไม่เข้าใจ เพราะเขาใช้สัญญาความจำเป็นเครื่องตัดสิ้น พระพุทธเจ้าดำริว่าจะทำอย่างไรกับท้าวพกาพกาพหดี จึงได้ใช้ปัญญาเล่นซ่อนแอบ กับท้าวพกาพกาพห ให้ท้าวพกาพกาพหไปซ่อนที่ไหนก็ได้ในจักรวาลแล้วตถาคตจะตามไปหาให้พบ ท้าวพกาพกาพหไปซ่อนที่ไหนพระพุทธเจ้าหาเจอหมดจะหนีไปซ่อนในที่แห่งใดก็หาเจอหมด ตอนนีถึงที่ที่พระพุทธเจ้าซ่อนบ้างให้ ท้าวพกาพกาพหตามหาพระองค์ เนมิตให้มีแต่นามไม่มีรูป ท้าวพกาพกาพหหาไม่เจอ จึงยอมแพ้ แต่ก็ยอมครึ่งไม่ยอมครึ่ง เหตุเพราะยังไม่ค่อยมั่นใจ พระพุทธเจ้าจึงได้เล่าประวัติชีวิตของท้าวพกาพกาพหได้ฟัง พระพุทธเจ้าตรัสว่า ในครั้งอดีตยาวนานมาแล้ว ตัวท่านไปเกิดเป็นมนุษย์ผู้ชายอยู่ในหมู่บ้าน แห่งหนึ่ง มีทรัพย์สินเงินทองมากแล้วก็เบื่อ ในที่สุดได้ออกบวชบำเพ็ญพรตเป็นฤาษี เข้าป่าไปปฏิบัติธรรม มีสภาวะของจิตเข้าฌาน ๔ ได้ ตายแล้วไปเกิดเป็น เวฬุผลาพหมี อายุชั้ย ๕๐๐ มหากัป เมื่อฌานเสื่อมจึงได้ตกลงมาเป็นสุภิกถพหมีอายุชั้ย ๖๔ มหากัป เมื่อฌานของสุภิกถพหมีเสื่อมจึงได้ตกลงมาเป็น อากัสสราพหมี อายุชั้ย ๘ มหากัป เมื่อฌานของอากัสสราพหมีเสื่อม จึงได้ตกลงมาเป็นท้าวพกาพกาพห คือตัวท่าน

นั่นเองท้าวพกาหมหาพรหมจึงยอมแพ้ บัญญาของพระพุทธเจ้า
 ดังที่เราสวดมนต์บท “พาหุงฯ” ในตอนที่ว่า วิสุทธิตุคติมิตติพะ
 กากิธานัง ญาณา คะเทนะ วินาชิตะวามุณนิโทฯ ฉะนั้นการ
 ไปเกิดเป็นพรหมยังมีอายุขัยยืนยาวมาก ต้องเลือกเอาเองว่า
 ท่านจะไปเกิดที่ไหน เพราะว่าภพต่าง ๆ ในวิภูสงสาร มีตั้ง
 แต่ภพนรก ไปจนถึงภพพรหม

ตอนนี้มาพูดเรื่องความสุขและความทุกข์ มนุษย์
 ต้องการความสุขใช้ไหม สัตว์อื่นก็ต้องการความสุขเหมือนกัน
 สัตว์เดรัจฉานต้องการความสุข เปรตต้องการความสุข สัตว์
 นรกต้องการความสุข เทวดาต้องการความสุข พรหม
 ต้องการความสุข ในนรกมีแต่ความทุกข์ล้วนๆ ไม่มีความสุข
 เลยสักนิดเดียว สัตว์นรก เปรต ยกเว้นปรทัตตูปชีวีเปรต มี
 แต่ความทุกข์อย่างเดียว ในครั้งพุทธกาลมีพระสงฆ์กลุ่มหนึ่ง
 ไปเจอเปรตโถนา โถตั้งแต่ครั้งพระพุทธกัสสปะ เรื่อยมา
 จนถึงวันที่พระสงฆ์กลุ่มนั้นไปเจอ ยังหยุดโถไม่ได้ เพราะแรง
 กรรมผลักดันให้ต้องโถ หยุดโถนาไม่ได้ ไม่มีกลางวันไม่มีกลาง
 คคืน มีแต่สว่างตลอด พระจึงสงสัยว่าเปรตทำไมโถนาไม่ยอมหยุด
 ไม่เหนื่อยบ้างหรือ นี่เป็นเพราะแรงกรรมผลักดัน สัตว์นรกยิ่ง
 มีแรงกรรมผลักดันมากให้ต้องได้รับทุกข์ล้วนๆ ขณะนี้ผมเป็น
 อาจารย์ถวายเป็นวิทยากรอยู่ในชมรมมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็น
 มหาวิทยาลัยสงฆ์ พระนิสิต มาเล่าให้ฟังว่า ท่านมีเพื่อน
 พระองค์หนึ่งมาบวชได้หลายพรรษาแล้ว อดีตเป็นผู้พิพากษา

ผมมานึกว่าผู้พิพากษามี เงินเดือนสูง มีตำแหน่งดี มีวาจาสิทธิ์ ขณะขึ้นนั่งบัลลังก์ พวกที่อยู่ในห้องพิจารณาคดีความต้อง แสดงความเคารพ ทำไมจึงลาออกแล้วมาบวชเป็นพระ สาเหตุ เพราะท่านเป็นโรคหัวใจมานอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลที่ กรุงเทพฯ ในห้องนั้นมีชื่อเดียวกัน ถึงสามคน วันนั้นพญายม สั่งให้ยมทูต คือเทวดาที่ไม่ใส่เสื้อ ถุงผ้า เตี่ยวสีแดงให้มาเอาชีวิต คนชื่อนี้ แต่มาเอาไปผิดตัว มาเอาผู้พิพากษาคนนี้ไป พอเห็น ไปสัตว์ต้องได้รับกรรมในนรก เห็นแล้วท่านอยากกลับเมือง มนุษย์ให้เร็วที่สุด ในนรกที่ท่านเห็นนั้นมีอดีต ผู้พิพากษา อัยการ ทนายความและตำรวจอยู่มาก นี่เป็นเรื่องที่ท่านมาเล่าให้ฟัง หลังจากฟื้นขึ้นมาแล้ว ผมจึงได้คิดว่าทำไมผู้มีอาชีพเหล่านี้จึง มีอยู่มากในภพนรก จึงได้รู้ว่าเหตุเพราะเขาเหล่านั้น ต้อง ทำงานร่วมกระบวนการเดียวกัน ใครสร้างหลักฐาน... ตำรวจ ใครส่งฟ้อง... อัยการ ใครแก้ต่าง... ทนายความ ใครตัดสินคดี... ผู้พิพากษา ถ้าเกิดทำหลักฐานผิด ผู้ร่วมกระบวนการจึง ต้องได้รับอกุศลวิบากนั้นดังที่ผู้พิพากษา ท่านตายแล้วฟื้นขึ้นมาบอกเล่าให้ฟัง เหตุที่ฟื้นขึ้นมาเพราะพญายมบอกยมทูตว่า เอามามันผิดตัว คนชื่อเดียวกันนอนเตียงติดกัน ให้ไปเอามาใหม่ ยมทูตจึงรีบเอามาส่งกลับมาร่างเดิม จึงได้ฟื้นขึ้นมา พอรักษา โรคหาย ท่านได้ลาออกจากตำแหน่งอันทรงเกียรติ มาบวช เป็นพระ นี่คือเรื่องที่พระนิสิตเล่าให้ฟัง ยังมีอีกหลายเรื่อง ตาย แล้วฟื้นอย่างนี้ จึงเล่าให้ฟังว่าสัตว์นรกมีแต่ทุกข์ล้วนๆ สัตว์

เดรัจฉานมีทุกข์มากกว่าสุข มนุษย์ในยุคก่อนนี้มีความสุขมาก แต่ในยุคนี้สุข-ทุกข์พอ ๆ กัน ถ้าเป็นยุคถัดไปตอนที่มนุษย์มีอายุไม่มาก มีอายุขัยเหลือเพียง ๒๐ ปี ๓๐ ปีแล้วตาย มีความทุกข์มากกว่าความสุข เทวดามีความสุขมาก มีความทุกข์นิดเดียว พรหมมีความสุขที่เป็นทิพย์สุขตลอด อย่างเช่น ทำวพกามหาพรหมมีความสุขตลอดจึงนึกว่าตนเองเข้าสู่นิพพาน ตอนที่ผมไปฝึกกรรมฐานได้เข้าถึงฌานสุข คิดว่าเป็นภาวะของนิพพาน จึงได้รายงานพระอาจารย์ว่า ท่านเจ้าคุณอาจารย์ครับ วันนี้ ผมเข้านิพพาน เหตุเพราะมีความสุขที่ละเอียดประณีตทั้งวัน ท่านบอกไม่ใช่ นั่นคือความสุขของพรหมที่เราเข้าถึงนั่นคือความสุขระดับพรหม พรหมมีความสุขล้วนๆ เป็นทิพย์สุขอยากไปอยู่ภพไหนต้องเลือกเอา ผมได้เลือกไว้แล้ว ไม่เอาความทุกข์แต่เอาความสุขล้วนๆ แล้วยังต้องไปช่วยเพื่อนเก่าอีก เพราะบนสวรรค์ยังมีพรรคพวกอีกมาก เขาไปเกิดในภพที่มีอายุยืนยาวยังไม่ตายจากที่โน่น เป็นเทวดาได้ก็มี เป็นเปรตแล้วลงนรกได้ก็มี เป็นสัตว์เดรัจฉานได้ก็มี แต่พรหมหมดอายุขัยแล้วลงต่ำไปเกิดได้แค่ภพมนุษย์ แต่จากภพมนุษย์แล้วไปไหนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ถามว่าคนดีคือใคร คำตอบนี้อยู่ที่มุมมอง สมัยก่อน เมื่อยังไม่ได้พัฒนาจิตวิญญูณจนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง ผมมองคนนั้นดีคนนี้ไม่ดี คนทุกศีลคนไร้ธรรมเป็นคนไม่ดี คนมีศีลคนมีธรรมเป็นคนดีแต่เดี๋ยวนี้มุมมองเปลี่ยนไป เมื่อพัฒนาจิต

วิญญูญาณของตนเอง จนกระทั่งกำจัดอดีตทำให้หมดไปได้แล้ว เห็นคนมีพฤติกรรมคอรัปชั่น ในมุมมองของผม เห็นว่าดี เพราะเขาเป็นครู สอนเราว่า เขากำลังจะทำตัวลงไปเกิดเป็น สัตว์ในนรก เห็นไหมว่าเขาเป็นครูสอนเรา อย่าไปทำอย่างเขา อีกคนหนึ่งสร้างวัดทำบุญทำทาน ปฏิบัติธรรม เป็นพฤติกรรม ดี เขาเป็นครูสอนเราว่า ให้ทำอย่างเขา ฉะนั้นคำว่าดีคำว่าชั่ว อยู่ที่มุมมองของคน ที่เขาทำกิจกรรมมารยาทไม่ดีต่าง ๆ ทำให้ สังคมเดือดร้อน เขาก็นึกว่าเขาทำดี อยู่ในหมู่มิตร ถ้าไม่ปล้น ใจร หนาวไม่ดี แต่อยู่ในหมู่มิตรดี ถ้าไปลักขโมย เขาก็หนาวไม่ดี เพราะฉะนั้นดีเลวจึงเป็นสิ่งเดียวกัน มองให้ออก คนที่ทำไม่ดี คือ คนพาล คิด พูด ทำไร้ประโยชน์ ชีวิตมีพฤติกรรมเกะกะ ระราน เขาเรียกว่าอันทพาล ยังมีคนพาลอีกประเภทหนึ่ง คือ คนไม่ดีที่เรียกว่า กัลยาณพาล คำว่ากัลยาณแปลว่า ดีงาม คน ที่เป็นกัลยาณพาล มีความประพฤติเรียบร้อย มีศีลแต่มีธรรม บกพร่อง จิตตกเป็นทาสของความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นทาสของกิเลส ตัณหา อุปาทาน อย่างนี้เรียกว่า กัลยาณ พาล ยังไม่ใช่คนดีแท้ ต้องถามตัวเองว่าเป็นคนประเภทนี้หรือ เปล่า คนดีแท้คือ คนที่มีศีลมีธรรม ศีล ๕ เป็นคุณสมบัติของ มนุษย์ ผู้ใดมีศีล ๕ อยู่ในใจได้ทุกขณะตั้นนับว่าเป็นคุณธรรมที่ดี เมื่อตายแล้วจะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ คือตายจากมนุษย์ไป เกิดเป็นมนุษย์ จะเอาศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๓ หรือ ศีล ๓๑๑ มาคุมใจก็เลือกเอาตามกำลังของศรัทธาที่ตนมี ผม

ถวายความรู้พระนิสิตในมหาวิทยาลัยสงฆ์ ถามท่านว่าศีล ๒๒๗ ข้อ ท่านรักษาได้ครบไหม ผู้ใดมีวแต่ตรวจสอบดูข้างหน้า ข้างหลังก็ขาดหาย รักษาศีลให้ครบได้ยาก จึงบอกเอาอย่างนี้ ถ้าอยากจะให้ศีล ๒๒๗ ข้อมีอยู่ในใจทุกขณะตื่น ต้องคิด พูด ทำ ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม อยู่หมดเลยครับ ไม่ต้องไปจำข้อนั้นว่าอย่างไร ข้อนี้ว่าอย่างไร คนดี ที่เป็นฆราวาสคือ คนที่อย่างน้อยต้องมีเบญจธรรม ถ้ามีเมตตา มีกรุณา จะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่เบียดเบียนสัตว์ นั้นเป็นหนึ่งในเบญจศีล ถ้ามีสัมมาอาชีวะ จะไม่ลักขโมย เป็นคือศีลข้อ ๒ ถ้ามีกามสังวรจะไม่ไปผิดลูกเมียเขา ถ้ามีสัจจะ จะไม่พูดโกหกและถ้ามีสติสัมปชัญญะ จะไม่ไปดื่มเหล้าเสพสิ่งเสพติด ต้องถามตัวเองว่ายังดื่มสุรา เมรัยอยู่หรือเปล่า ไปเห็นเพื่อนร่วมงานที่เป็นลูกน้อง จิตตก เป็นทาสของสุรา เข้าดื่มแก้วหนึ่งเย็นดื่มอีกแก้วหนึ่ง ในที่สุดตายไป ๔ วัน ๔ คืน เมื่อฟื้นขึ้นมา จึงเลิกดื่มเหล้าและนำตัวเองเข้าวัด เหตุเป็นเพราะไปเห็นของจริงว่า ตายแล้วต้องไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิ ถ้ามีศีล ๕ ก็พอจะคุ้มตัวได้ และหากมีการให้ทานเพิ่มขึ้นก็เป็นสวรรค์สมบัติ มีศีลมีทานเป็นสวรรค์สมบัติ มีความละอายชั่วกลัวบาปก็เป็นสวรรค์สมบัติ มีความกตัญญูกตเวทิตเป็นสวรรค์สมบัติมีผู้หญิงคนหนึ่งตอนนี้ยังรับราชการอยู่ เธอมีความกตัญญูกตเวทิต มีทาน มีศีลเป็นคุณสมบัติประจำตัว ได้ตายไปสองครั้งฟื้นขึ้นทั้งสองครั้ง เธอไปเห็นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เธอมาเล่าให้ฟังว่าทุกครั้งที่ตายได้

ไปเห็นวิมานเห็นนางฟ้า เห็นเทวดาสวยงามมาก จึงได้มาคิด
ย้อนหลังว่า ขณะนี้เธอเป็นมนุษย์แต่มีคุณสมบัติของชาวฟ้า
ชาวสวรรค์อยู่ครบ นี่เป็นเครื่องยืนยัน นอกจากมีธรรมที่
ทำให้เป็นเทวดาแล้ว เธอยังมีสัมปยุติธรรม คือธรรมของคนดี
ธรรมของสัตบุรุษ ได้แก่ รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักประมาณ
รู้จักกาล รู้จักชุมชน รู้จักบุคคล ผู้ใดมีบุญ(บุญกิริยาวัตถุ ๑๐)
มีบารมี (บารมี ๑๐) คนมีบุญ คนมีบารมี ขณะตายมีสติคุณจะ
ไปเกิดในภพที่ดี คำว่า ตาย คือการที่จิตเคลื่อนออกจากร่าง
แล้วไม่กลับมาใช้ร่างเดิมอีกเรียกว่าตาย (จติ) ขณะไปเข้าอยู่
อาศัยในร่างใหม่เรียกว่าเกิด (ปฏิสนธิ) การเกิดการตายเป็น
เรื่องง่ายนิดเดียว ในครั้งพุทธกาลมีผู้หญิงอยู่คนหนึ่งเกิด แบบ
โอปปาติกะ ไม่เกิดในท้องแม่ ในครั้งพุทธกาลมีอยู่คนเดียวคือ
อัมพปาลี เกิดแบบโอปปาติกะ ผุดขึ้นมาและโตเป็นสาวใน
ทันทีทันใดอยู่โคนต้นมะม่วง มนุษย์โดยทั่วไปต้องเกิดในท้อง
แม่ ตั้งแต่วันที่คลอดออกจากท้องแม่มาจนถึงขณะนี้ล้ม
หายใจหยุดเข้าหยุดออกหรือยัง เมื่อใดลมไม่เข้าสู่ร่างกาย เมื่อ
ใดลมไม่ออกจากร่างกาย จะหมดโอกาสทำความดี บางคน
หมดโอกาสทำความดีตั้งแต่ยังไม่ออกจากท้องแม่ บางคน
คลอดออกมาแล้วตายอย่างที่โรงพยาบาลออกข่าวเห็นใหม่ว่า
หมดโอกาสทำความดีแล้ว คนที่คิดผิดคิดว้าวไรให้แก่เสียก่อน
แล้วค่อยเข้าปฏิบัติธรรม หนุ่ม ๆ ขอใช้ชีวิตสำมะเลเทเมา ขอ
สนุกกับชีวิตกันแบบสุดๆ ไปก่อน แต่พอแก่แล้วจะลูกก็โหยจะ

นั่งก็โอบยเคลื่อนไหวได้ยาก ปวดเมื่อยไปทั้งตัว ปฏิบัติธรรมได้
 ผลน้อย ดีไม่ดีไม่ได้อะไรเลย ผู้ใดคิดว่าในเมื่อร่างกายนี้เป็น
 เครื่องมือให้จิตได้พัฒนารีบไปพัฒนาจิตวิญญาณของตนเองให้ดี
 ให้มีศีลมีธรรม เมื่อดีได้แล้วจะดียาวนานจนกว่าจะตาย ชีวิตมี
 แต่ความสุข ยิ่งไปพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นถูก (สัมมาทิฐิ) ได้
 ยิ่งสุดยอด ใครจะต่ำจะว่าสบาย จิตปล่อยวางได้ จิตเป็นอิสระ
 มีความสุข ไปไหนมาไหนมีแต่ความสุข ฝนตกก็ดี แดดออกก็ดี
 มีกินก็ดี ไม่มีกินก็ดี มีน้ำอาบก็ดี ไม่ได้อาบน้ำก็ดี ผู้มีสัมมาทิฐิ
 จะดีไปหมด ทำได้อย่างนี้มันดียาวนาน และขณะเดียวกันเมื่อ
 จิตจะหลุดออกจากร่าง อย่างมีสติ ผู้มีสติคุมจิตจะใคร่จะไป
 ร่างใหม่ในสุคติภพ ผู้ใดมีศีลสถิตอยู่ในใจก็ได้ร่างเป็นมนุษย์ ผู้
 ใดมีทานมีศีลสถิตอยู่ในใจ ก็ได้ร่างเป็นเทวดา ผู้ใดเข้าฌานได้
 แล้วตายในขณะจิตทรงฌานก็ได้ร่างเป็นพรหม ต้นเหตุเกิด
 จากจิตที่มีสติคุมทั้งนั้น มันอยู่ที่ตัวของเราก่อนว่าจะเป็นคนดีหรือ
 คนไม่ดี ในมุมมองของผู้รู้ ไม่มีคนไม่ดี และก็ไม่มีคนดี ธรรมชาติ
 ของผู้รู้เป็นอย่างนั้น ผู้ใดมีสัมมาทิฐิก็จะทำตัวเองให้ขึ้นไปเกิด
 อยู่ในภพภูมิที่ดี ผู้ใดมีมิจฉาทิฐิ ก็จะทำร้ายตัวเองให้ไปเกิดใน
 ภพภูมิที่ต่ำ คำว่าดีหรือไม่ดีในใจของผู้รู้ไม่มี มีแต่คนนำสงสาร
 เห็นเขาทำเหตุไม่ดี เดียวเขาจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิ
 เห็นแล้วจึงสงสาร ต่างๆ เหล่านี้ผู้รู้จะบอกกับท่านว่า นี่คือ
 ความจริงนี่คือของจริง

คนดีที่โลกต้องการ ต้องถามว่า โลกไหนต้องการ
ภพนรกต้องการคนมีโทสะมาก นั่นคือคนดีของภพนรก ภพ
เปรตต้องการคนที่มีพฤติกรรมคอร์รัปชั่น ในยุคนี้สมัยนี้กาล
เวลาได้ผ่านไป ๒๕๕๐ ปีแล้ว ผ่านขึ้นถึงจุดสูงสุดของพุทธ
กาลแล้ว กำลังอยู่ในขาลง จิตวิญญูณที่เคยเป็นเปรตมาเกิด
เป็นมนุษย์มาก จึงเป็นเหตุให้มีความขาดแคลนเกิดขึ้นในสังคม
มนุษย์สเปโตจึงประพฤติตนเป็นผู้หิวไม่อิ่มไม่เต็มไม่พอ มีการ
ประพฤติทุจริต นำทุกสิ่งมาเป็นของตน ทำให้สังคมมีความ
พร่องเกิดขึ้นไม่ว่าอยู่ไม่ว่าอาศัย ในยุคที่เปรตยังไม่มาเกิด
เป็นมนุษย์ ทุกคนมีแต่ให้สิ่งดีๆ กับสังคม จึงเป็นสังคมที่
บริบูรณ์สมบูรณ์ น่าอยู่น่าอาศัย ท่านเลือกเอาเองก็แล้วกันว่า
จะประพฤติตนเป็นคนดีที่โลกไหนต้องการ อยู่ที่มุมมองของ
ตัวเอง ภพเปรตต้องการคนที่มีพฤติกรรมคอร์รัปชั่น คนที่ไป
เอาของที่เจ้าของไม่อนุญาตไปคดโกงคนอื่น โกงคนๆ เดียว
ยังบาปไม่มาก โกงคนทั้งแผ่นดินอันสงส์บาปมีมาก จึงเป็น
เรื่องที่น่าสงสาร ไม่ใช่เขาเป็นคนไม่ดีน่าสงสารเพราะเขาไม่รู้
จริงต่างหาก คนดีที่ภพสวรรค์ต้องการ ต้องใส่บาตรบ่อยๆ ให้
ทานบ่อยๆ รักษาศีลไว้ให้ได้ สวรรค์ต้องการคนประเภทนี้ คน
ที่มีความละอายชั่วกลัวบาปภพสวรรค์ต้องการ นี่คือคนดีของ
ชาวฟ้าชาวสวรรค์ เวลามนุษย์ใกล้จะตาย ถ้าเป็นคนดีชาวฟ้า
ชาวสวรรค์จะจองไว้แล้ว ให้มาเกิดอยู่กับฉันมาเกิดในวิมาน
ของฉัน ส่วนคนดีของพรหมต้องเข้าฌานได้แล้วตายในฌาน
เพราะฉะนั้นคนดีที่โลกต้องการ อยู่ที่มุมมองของแต่ละคนว่า
จะมองแบบไหน ในสายตาของผู้พัฒนาจิตวิญญูณ จนเกิด

ความเห็นถูกตามแบบพระพุทธรูป มองว่าสัตว์นรกก็ดี คนมี
 พฤติกรรมคอร์ปชั่นไปเกิดเป็นเปรตก็ดี ที่ว่าดีก็เพราะเขาเป็น
 ครูสอนเราว่า อย่าประพฤติอย่างเขา เพราะเวลาที่เสวยทุกข์
 วิบากต้องเป็นทุกข์ยาวนาน เขาติตรงที่ว่าหากไม่เจอเขาเสียก่อน
 เราอาจจะพลาดอย่างเขาก็ได้ ชาวสวรรค์ก็ดีเสวยแต่ความสุข
 และเป็นสุขที่ยาวนาน จึงประพฤติเยี่ยงเขา ผู้ที่มีสัมมาทิฐิตี
 หรือไม่ตี ไม่มีอยู่ในใจ มีแต่ว่า เขาทำเหตุอะไร เขาจะได้รับผล
 อะไร ฉะนั้นคนดีที่โลกต้องการจึงอยู่ที่มุมมองของตัวเอง ผู้ที่
 พัฒนาจิตวิญญาณยังไม่เห็นถูกตามธรรม ยังมีทั้งดีทั้งเลวอยู่
 ในใจ หากเข้าไปร่วมในขบวนการดีและกรรมเลวของเขา จึง
 มีโอกาสเข้าไปอยู่ในกลุ่มเวียนตาย-เวียนเกิดร่วมกับเขา ส่วน
 ผู้ใดพัฒนาจิตจนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง ดีเลวไม่มีอยู่ในใจของตัว
 เองได้แล้วจึงจะมีโอกาสที่จะหลุดออกไปจากการเวียนตาย
 เวียนเกิดในภพต่างๆ ในวัฏสงสารได้ ฉะนั้นคนดีที่โลกต้องการ
 ในที่นี้จึงให้มุมมองไว้ สองแบบ สุดแท้แต่ท่านต้องการแบบ
 ไหนต้องเลือกวิถีชีวิตของท่านเอง ชีวิตของท่านไม่มีใครลิขิต
 ให้ได้ พระพรหมลิขิตชีวิตให้ใครไม่ได้ กรรมคือการกระทำ
 แรงกรรมต่างหากที่เป็นผู้ลิขิตที่ไปที่ไปของชีวิต เมื่อรู้อย่างนี้
 แล้วจะไม่หลงให้คนอื่นมาพยากรณ์ชะตาชีวิตของตัวเองให้
 เสียเงิน ให้เสียเวลา ต้องขอร้องผู้มีอาชีพพยากรณ์ชีวิตผู้อื่น
 นั้นเป็นปัญญาทางโลกเขายังหลง เขาจึงต้องทำอย่างนั้น ผู้รู้
 จริงหลุดออกจากความหลงแล้ว จึงมาลิขิตชีวิตของตนเองให้ดี
 ด้วยการประพฤติแต่กรรมดีอยู่ทุกขณะตื่น การบรรยายขอ
 ญาติไว้เพียงเท่านี้ ทำการบรรยายนี้หากผู้ใดมีคำถามให้ถามได้

ตอบปัญหากรรม

พิธีกร : สาธุค่ะ ฟังแล้วขณลูกนะคะ เพราะพวกเราที่กำลังเพลิดเพลิน กำลังหลับไหลได้โปรดตื่นขึ้น ยังมีแนวทางมีแผนที่ให้ชีวิตดำเนินไปในทางที่ดี พวกเราต้องกลับไปทำ วัฏระมัดระวังตัวเองด้วย ต่อไปนี้เป็นช่วงที่เปิดโอกาสให้ถามได้ นะคะ

ดร.สนอง : เชิญอ่านคำถามได้ครับ

พิธีกร : คำถามแรก กราบเรียนถามท่านอาจารย์นะคะ หากเราสวดมนต์หรือทำสมาธิแล้ว ทำจิตให้เหมือนเราไปนั่งปฏิบัติ อยู่ที่หน้าต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่เมืองพุทธคยา เนื่องจากได้เคยไปกราบนมัสการสี่สังเวชนียสถาน ถ้าหากเราตายในขณะนั้น เราจะไปเกิดในสถานที่นั้นๆ หรือไม่

ดร. สนอง : นิमितตัวนี้ที่เกิดขึ้นเหตุเพราะจิตมีสติ จิตที่ตั้งมั่น เป็นสมาธิ สัญญาเก่าแสดงออกมาก็เห็นเป็นต้นโพธิ์ เหตุแห่ง

การมีสติตายแล้วจะไปเกิดในสุคติภพได้แก่มนุษย์และเทวดา
ตั้งนั้นการไปเกิดในสถานที่นั้นๆ ย่อมมีได้ด้วยเหตุนี้พระพุทธะ
จึงแนะนำว่า สังฆเวณียสถานเป็นสถานที่ควรจะไปเห็นไปรู้ไป
สัมผัส เพื่อให้เกิดเป็นกุณณิมิตอยู่ในจิตใจ สังฆเวณียสถานเป็น
สถานที่ๆ สร้างขึ้นเพื่อให้ระลึกถึงคุณธรรมของผู้ที่ได้ทำความ
ดีไว้ ฉะนั้นใครผู้ใดได้ไปเห็นได้ไปกราบไหว้แล้วภพนั้นยัง
ติดตามตรึงใจอยู่ อย่างน้อยก็เป็นสวรรค์สมบัติ ถ้ามว่าดีใหม่
ดีตรงที่มีความสุข เมื่อหมดอายุขัยของเทวดาและกรรมช่วยให้
ผลแรงกรรมจะผลักดันให้ลงอบายภูมิได้เหมือนกัน ฉะนั้นจึง
ไม่ควรเอาจิตไปติดในสมมุติบัญญัติเช่นนั้น ควรทำจิตให้เป็น
อิสระจากสมมุติ แล้วท่านจะไม่ติดในภพภูมิใดๆ ท่านจะรู้ที่
ไปของตัวเอง

พิธีกร : สาธุ คำถามต่อไปนะคะ ตอนที่ท่านอาจารย์บอกว่า
มัจจุมาจะมาเอาชีวิตของท่านถึง ๒ ครั้ง แต่ก็ไม่สามารถเอา
ชีวิตของท่านไปได้เพราะคุณธรรมอันใดหรือเพราะเหตุใดจึง
เอาชีวิตของท่านไม่ได้คะ

ดร.สนอง : ก่อนตอบคำถามจะเล่าให้ฟัง ๒ เรื่อง เรื่องที่หนึ่ง
มีพระสงฆ์องค์หนึ่ง ชีวิตในวัยเด็ก ท่านอยู่กับท้องไร่ท้องนา
ตอนหลังได้มาบวชเป็นพระปฏิบัติธรรมแล้วนำคนอื่นปฏิบัติด้วย
ทั้งยังได้สร้างศาสนวัตถุสวยงาม สร้างวัด สร้างโบสถ์ สร้าง
เจดีย์ สาเหตุที่ทำอย่างนี้เพราะว่า ตอนที่ได้บวชเป็นพระแล้ว
มีอยู่คิหนึ่ง หลังเที่ยงคืนไปแล้วปรากฏว่ามีคนตัวใหญ่มาก

เดินผ่านกุฏิที่สร้างอยู่ในวัดบนตอยสูงในป่า ท่านลุกขึ้นดูทาง
หน้าต่างแล้วถามว่าใคร มีเสียงตอบกลับมาว่า ยมบาล พระ
คิดว่าการพูดคุยระหว่างมนุษย์กับเทวดา ผ่านทางช่อง
หน้าต่างเป็นการไม่สมควรไม่สมเกียรติของเทวดา จึงเดินไป
เปิดประตูกุฏิเชิญยมบาลเข้ามานั่งพูดคุยกันในกุฏิ พระได้ถาม
พญายมว่ามาทำไม พญายมบอกว่า ที่วัดนี้จะมีพระตายหนึ่งองค์
ท่านได้ถามเทวดาว่า พระองค์ไหน ชื่ออะไร ที่จะตาย พญา
ยมบอกว่า ท่านนั้นแหละที่ต้องตาย ที่มานี้จะมารอรับวิญญาณ
พระบอกอาตมายังตายไม่ได้ ยังทำความดีได้ไม่มาก ขออยู่
ทำความดีให้มากก่อน ขอพญายมบอกว่า ไม่ได้หรอก เจ้า
กรรมนายเวรเขามาตามทวงหนี้ ถึงเวลาแล้ว ท่านต้องไปลง
นรก พระยืนยันลูกเดียวยังไม่ไป ขอทำความดีให้สุดๆ ก่อน
คือยืนกรานว่ายังไม่ไป พญายมบอกว่า ถ้าจะอยู่เป็นมนุษย์
ต้องอยู่อย่างทุกข์ทรมาน พระถามว่าทำไมต้องทุกข์ทรมาน
ด้วยล่ะ พญายมพูดว่า เหตุเพราะเคยทำผิดศีลข้อ
ปาณาติบาตไว้มาก ปัจจุบันพระองค์นี้เป็นโรคหัวใจ ถึงจะ
ทุกข์ทรมานอย่างไรท่านก็ยังไม่ไป พญายมหมดหนทางที่จะรับ
เอาวิญญาณของพระไปจึงบอกว่า เอาอย่างนี้ในเมื่อยังไม่ไป
ตอนนี้ก็ไม่เป็นไร อีก ๑๒ ปีมนุษย์จะกลับมาใหม่ ตอนที่ท่าน
เล่าให้ผมฟังเหลือเวลาอีกประมาณ ๑๐ ปี ตอนนี้อยู่ถึงแล้ว เมื่อ
เดือนธันวาคมที่ผ่านมาได้มีโอกาสไปบรรยายธรรมถวายพระ
ที่เข้ามาปริวาสกรรมประมาณ ๕๐๐ รูปที่วัดของท่าน ปี

สุดท้ายที่พญายมจะกลับมารับวิญญาณ ถ้าผมยังไม่ซิงตายไป
 เกิดใหม่เสียก่อน คงมีโอกาสไปถามท่าน ว่าในที่สุดผลของ
 กรรมเป็นอย่างไร นี่เป็นเรื่องที่เล่าให้ฟังว่า พระได้ต่อรองกับ
 พญายมว่ายังไม่ไป รายที่สอง หลายปีมาแล้วผมมีโอกาสไป
 กราบหลวงปู่สุภาที่ภูเก็ท สาเหตุที่ไปก็เพราะว่ารูปถ่ายรูปหนึ่ง
 ในรูปนั้นมีหลวงปู่สุภาและมีพระองค์หนึ่งอายุประมาณ ๒๕๐ ปี
 อยู่ในวัยชราสุดๆ ถ้ารูปคู่กับท่าน อยากจะไปเรียนถามหลวง
 ปู่สุภาว่า พระองค์นั้นไปถึงภูเก็ทได้อย่างไร พระองค์นั้นเป็น
 พระปัจเจกพุทธเจ้า เมื่อได้พบและกราบหลวงปู่สุภาแล้วยังไม่
 ได้ถามอะไรเลย ท่านเล่าเรื่องให้ฟังถึงพระองค์นั้นทั้งหมด สุด
 ยอดหลวงปู่รู้คำถามโดยไม่ต้องรอให้ถาม ขณะนั้นหลวงปู่
 สุภามีอายุ ๑๐๔ ปี ตอนนี้อายุประมาณ ๑๑๐ ปี ในการ
 สนทนาธรรมกันคืนนั้น การสนทนาไม่ออกนอกไปจากธรรม
 เป็นเรื่องธรรมะทั้งนั้น มีอยู่ตอนหนึ่งได้ถามท่านว่า หลวงปู่
 ตั้งแต่ออกเดินธุดงค์มาจนมีอายุถึงขนาดนี้ วิกฤตสุด ๆ ของ
 ชีวิตคืออะไร เล่าให้ผมฟังได้ไหมครับ ท่านเมตตาเล่าให้ฟังว่า
 นับตั้งแต่บวชมาท่านได้ออกธุดงค์มาเรื่อย การธุดงค์ก็
 บรรารณาที่จะพัฒนาจิตวิญญาณให้เข้าสู่พระนิพพาน มีความ
 บรรารณาตรงนั้น ท่านเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ปีหนึ่งไปธุดงค์ที่เมือง
 ญวน ขณะที่นั่งฝึกกรรมฐานอยู่มีงูใหญ่ตัวหนึ่งมา เขม็อบท่าน
 จากปลายเท้าไปจนถึงเอว ท่านได้นั่งเอามือยันพื้น และได้
 บอกกับงูว่า ถ้ามีเวรม็กรรมต่อกันและจะต้องชดใช้หนี้เวรหนี้

กรรมก็กินไปเลย ไม่เป็นไร ยอมรับความจริง เหตุที่ออกจาก
เพศฆราวาสมาบวชเป็นพระสงฆ์ก็ด้วยปรารถนาพระนิพพาน
ถ้าจะตายก็ไม่ว่าขอให้ได้นิพพาน ฆูมันจึงขยันออกไม่กินหลวงปู่
ผมจึงได้คิดว่า มัจจุมาจะมาเอาชีวิตด้วยวิธีใดก็ตาม ถ้า
จำเป็นต้องทิ้งร่าง ขอให้เข้าถึงพระนิพพาน จึงเล่าให้ฟัง สอง
เรื่อง สรุปลงได้ตรงที่ต้องมีสติก่อนตาย อย่างที่พระคุยกับพญา
ยมจะต้องมีสติ หลวงปู่สุภาภามีสติ

คำถามถามว่า มัจจุมาหาสองครั้ง ครั้งหลังจะเล่า
ให้ฟัง ตอนนั้นเป็นไข้สุดๆ เครื่องมือคือร่างนี้จะถึงพินาศแล้ว
ธาตุขันธ์มันจะแยกแล้ว ลมเข้าลมออกแผ่วลงๆ เหลือน้อยแล้ว
ไฟกำลังจะดับ เหนือออกเต็มที่ แล้วดินก็จะสลายกองอยู่กับ
พื้น ผมไม่กลัวตาย จึงได้ตามดูว่าการตายเป็นอย่างไร มันเป็น
อย่างที่บอกเล่าให้ฟัง ตามดูไปเรื่อยๆ ไม่กลัวตายจะตายก็ช่างมัน
ในที่สุดดินน้ำไฟลมมันเข้ามาประชุมกันใหม่จึงเป็นอยู่ทุกวันนี้
ตอนใกล้จะตายต้องตายด้วยมีสติ ที่รอดมานี้ด้วยมีสติที่ละเอียด
หลวงปู่สุภาภารอดชีวิตมาได้ก็ด้วยสติ พระองค์ที่เจอยมบาล
รอดชีวิตมาได้ก็เหตุเพราะมีสติ ฉะนั้นเวลาจะตายต้องคุมสติ
ให้อยู่ อย่างน้อยไม่ได้อะไรเลยตายด้วยจิตมีสติ สุกติเป็นที่หมาย
นี่คือเรื่องของสติ อานิสงส์ของสติมันดีอย่างนี้

พิธีกร : ขอบพระคุณค่ะ คำถามต่อไปนะคะ วิธีทำฌานทาง
ลัดทำอย่างไรคะ ขอเทคนิควิธีทำคะ

ดร.สนอง : ทางลัดจริงๆ ไม่มี ที่ผมมาฝึกนี้จิตเข้าถึงความ

เป็นฉนวนได้เร็ว แต่คนที่ได้ฉนวนเร็วกว่าผมก็มี เต็มวันก็ยังมี แต่ทำไมเจ็ดวันผมเข้าฉนวนได้ พอเอาเข้าจริงๆ มันไม่ได้ลัดเลย แต่ละภพแต่ละชาติที่เกิด ผ่านมากกว่าจะมาเป็นตัวนี้ ได้ฝึกสมณะกรรมฐานมายาวนาน เป็นฤๅษีมาก็หลายชาติ เป็นพระสงฆ์ก็หลายชาติโกลั้ๆ นี้ ฝึกมาทุกชาติ เปรียบเหมือนตักน้ำใส่โอ่งมันโกลั้จะเต็ม พอมาเติมอีกนิดเดี๋ยวมันก็เต็ม ด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่สงสัยว่าทำไม ในครั้งพุทธกาลอุปติสสะและเพื่อนโกลิตะ ทั้งสองเป็นพราหมณ์เคยฝึกจิตนิ่งมายาวนาน อุปติสสะมาได้ยินได้ฟังคำพูดเพียงประโยคเดียวของพระอัสสชิ องค์กรหันท์ในความหมายที่ตถาคตสอนว่า **“สิ่งใดเกิดย่อมมีเหตุให้เกิด เมื่อเหตุนั้นดับสิ่งนั้นย่อมดับ”** ไปด้วย อุปติสสะได้บรรลุโสดาบัน ด้วยวิธีโยนิโสมนสิการ เพราะพื้นฐานมีจิตนิ่งอยู่แล้ว ได้พิจารณาตามก็เห็นการเกิดดับของสรรพสิ่งได้ อุปติสสะเป็นฆราวาสได้ไปบอกเพื่อนรักโกลิตะถึงคำพูดประโยคนี้ โกลิตะฟังแล้วพิจารณาตามจึงได้โสดาบัน สองฆราวาสโสดาบันได้พากันไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อขอบวช ขณะที่เดินไปโกลั้จะถึง พระพุทธเจ้าเห็นสองคนนี้เดินมาหาขณะกำลังสอนสาวก จึงได้ตรัสว่า **“คู่อัครสาวกของตถาคตเดินมาโน่น เป็นฆราวาสเดินมาโน่น”** พระพุทธเจ้าท่านรู้แม้ไม่บอกชื่อท่านก็รู้ ตอนที่ยสะกุลบุตรเดินบ่นพึมพำไปตามทางว่า **“โลกนี้วุ่นวายจริงหนอ โลกนี้ขัดข้องจริงหนอ”** เมื่อเดินผ่านมาถึงพระพุทธเจ้าจึงตรัสให้ได้ยินว่า **“ยสะที่นี้ไม่วุ่นวาย ที่นี้ไม่ขัดข้อง”** เป็นเรื่อง

ธรรมดามีพื้นฐานพัฒนาจิตให้หนึ่งมายาวนาน พอมาได้ยินได้ฟังอะไรก็จะรู้ได้ทันที ฉะนั้นทางลัดการทำจิตให้หนึ่งเป็นฉฉานจึงไม่มี ถ้าเรามองกันด้วยการตัดช่วงเวลาให้สั้น จะหลงเข้าใจผิดคิดว่าทางลัดในการฝึกจิตให้หนึ่งเป็นฉฉานมีอยู่ เหมือนกับการตักน้ำใส่โอ่งสมมุติว่า ๑๐ ครอบง้อมเต็มโอ่ง ทุกคนก็ต้องตักน้ำ ๑๐ ครอบง้อมจึงจะเต็มโอ่งได้ เพียงแต่ว่าใครตักน้ำใส่โอ่งมาก่อน ตักน้ำมายาวนานแค่ไหนเท่านั้นเอง ตัวอย่างเช่นอดีตของ พาทิยะในปลายพุทธกาลของพระพุทธรักัสสปะ ตอนนั้นบวชเป็นพระ ร่วมกับสหธรรมิกกรวมเป็น ๗ องค์ ได้ประชุมกันแล้วคิดว่า ถ้าไม่พัฒนาจิตวิญญูณของตนแล้วเกิดตายไป จะทำให้เดือดร้อน จึงชวนกันออกธุดงค์ และปฏิบัติธรรม ได้เดินเข้าป่าลึกจนมาถึงภูเขาสูงหนึ่งสูงมาก ต้องต่อบันโดลิงปีนขึ้นไปข้างบน พอทำบันโดเสร็จผูกไว้เรียบร้อยแล้ว หนึ่งในเจ็ดนั้นเป็นพระมหาเถระทำหน้าที่เป็นผู้นำ พระมหาเถระได้ถามพระอีกหกองค์ที่เป็นพระสงฆ์บริวารว่า ใครไม่กลัวตายตามเราขึ้นไป เสร็จแล้วพระมหาเถระท่านได้ปีนบันโดขึ้นไป เป็นองค์แรก พระที่เหลืออีกหกองค์จึงปีนตามขึ้นไป เสร็จแล้วได้ตัดบันโดลิงทิ้งไม่มีน้ำไม่มีข้าวให้ฉัน คือเอาชีวิตเข้าแลก ธรรมะของพระพุทธรักเจ้า พิจารณาดูแล้วเหมือนกับตอนที่พระอาจารย์ จวน กุลเชฐโฐ ที่ท่านขึ้นไปปฏิบัติธรรมอยู่บนภูทอก ใครๆก็ห้ามว่าอย่าขึ้นไปนะข้างบนไม่มีอะไรฉันจะทำให้อดตายได้ ท่านบอกว่า “ใครไม่กลัวตายไปกับอาตมา” เต็ดเต็ยขนาดนี้

ยอมตายเพื่อธรรมะของพระพุทธองค์ เช่นเดียวกันที่ผมได้เข้าถึงธรรมะของพระพุทธะ ก็เพราะยอมตายเอาชีวิตแลกธรรม เจ้าคุณโชดกสอนไว้ว่า “ธรรมะของพระพุทธเจ้าถ้าอยากได้ ต้องเอาชีวิตเข้าแลก” ผมจึงได้อิच्छานยอมตายเพื่อธรรมะของพระพุทธองค์ แล้วผมก็ได้เข้าถึงธรรมเมื่อตอนที่ไปฝึกกรรมฐานอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ กลับมาพูดถึงพระ ๗ องค์ที่อยู่บนยอดเขาในช่วงปลายสมัยของพระพุทธกัสสปะ ปรากฏว่า คืนแรกพระมหาเถระปฏิบัติธรรมจนจิตบรรลุอรหัตตผล เป็นพระอรหันต์ นั้นหมายความว่าสามารถจะละสังโยชน์ทั้ง ๑๐ ตัวได้ สังโยชน์ตัวสุดท้ายคืออวิชชา ความรู้ไม่จริงถูกกำจัดให้หมดไปจากใจได้ แล้วมีจิตทรงอภิญญา เหตุเพราะได้ฝึกสมถกรรมฐานเข้าฌานได้มาก่อน จึงเป็นพระอรหันต์ที่มีอภิญญา รุ่งขึ้นเข้าองค์ที่บรรลุอรหัตตผลได้เหาะไปบิณฑบาตในเมือง เอาอาหารมาเลี้ยงบริวารที่เหลืออีกหกองค์ บริวารเป็นพระใจเด็ดเดี่ยวเป็นพระใจเพชร ได้ประชุมและเห็นพร้อมตักกันว่าไม่เคยตกลงไว้ว่าใครสำเร็จก่อนจะต้องไปบิณฑบาตเอาอาหารมาเลี้ยงสหธรรมิกที่ยังไม่บรรลุ จึงไม่ยอมฉันทัดตาหาร องค์ที่สองคือพระอนุเถระปฏิบัติธรรมจนเข้าสู่ความเป็นอนาคามี สามารถละกิเลสที่ผูกมัดใจสัตว์ที่เรียกว่า สังโยชน์ คือละสังกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ และละปฏิฆะได้ จิตไม่ตกเป็นทาสของสังโยชน์ทั้งห้า ได้เป็นพระอนาคามีที่ทรงอภิญญาจึงเหาะไปบิณฑบาตในเมือง แล้วนำ

อาหารมาเลี้ยงพรรคพวกที่เหลืออีกห้าองค์ สหธรรมิกทั้งห้าองค์พิจารณาแล้วไม่เคยคุยกันไว้ ไม่มีในสัญญาว่าใครสำเร็จก่อนให้ไปบิณฑบาตมาเลี้ยงเพื่อน สหธรรมิกที่เหลือทั้งห้าจึงไม่ยอมฉันภัตตาหาร ปฏิบัติไปจนครบ ๗ วันไม่ได้อะไรเลย น้ำไม่เข้าสู่ร่างกาย อาหารไม่เข้าสู่ร่างกาย ธาตุชั้นธัญอยู่ไม่ได้ จึงตาย พระสงฆ์ทั้งห้าไปเกิดเป็นเทพบุตรอยู่ในดาวดึงส์ ผ่านมาหนึ่งพุทธันดร จนพระพุทเจ้าโคดมได้อุบัติขึ้น เทพบุตรทั้งห้าจึงได้มาเกิดในครั้งพุทธกาล ร่วมสมัยกับพระพุทเจ้า หนึ่งในนั้นคือ ทัพพะมัลลบุตร ทัพพะฯที่อยู่ในท้องแม่แล้วแม่ตาย เอาแม่มาเผาบนกองฟืน เมื่อท้องแตกออก เด็กในท้อง กระเด็นมาตกอยู่บนกองฟืนที่เขาเตรียมไว้สำหรับเผาศพ เด็กคนนั้นไม่ตายจึงได้ชื่อ ทัพพะ อีกคนคือเจ้าชายปุกกุสาติ อีกคนคือสภียปริพพาชก อีกคนคือกุมารกัสสปะและเทวดาองค์สุดท้ายที่มาก่อเกิดเป็นมนุษย์คือพาหิยะ พาหิยะตอนมาเกิดในครั้งพุทธกาล เป็นลูกพ่อค้าต่างเมืองต้องเอาสินค้ำลงเรือใหญ่ผ่านมหาสมุทรมาขึ้นที่ฝั่งของชมพูทวีป ขณะที่ล่องเรือใหญ่อยู่ในมหาสมุทรเรือเกิดอัปปาง แตกกลางมหาสมุทรพาหิยะเกาะวัสดุลอยน้ำเข้ามาจนถึงฝั่ง ไม่ได้กินอาหารไม่ได้ดื่มน้ำ อยู่หลายวัน ตอนที่พาหิยะเข้าถึงฝั่งไม่มีเครื่องนุ่งห่ม จึงไปเอาสาหร่ายใบพายใบใหญ่ มาห่อหุ้มกายเดินขึ้นหมู่บ้านในตอนกลางคืน เห็นศาลเทพารักษ์จึงเข้าไปอาศัยอยู่ที่ศาลเทพารักษ์ของหมู่บ้านพอสว่างชาวบ้านมาเห็น นึกว่าเป็นพระอรหันต์มา

เกิด ทีแรกนึกว่าเป็นเทพารักษ์ พอมาเห็นนุ่งไบไม้ก็คิดว่า เป็นพระอรหันต์ จึงไปป่าวประกาศให้ชาวบ้านทำอาหารมาถวาย เสร็จแล้วก็เอาผ้าเนื้อดีมาถวาย หม่อมพาทิยะคิดว่าหากเราเอาผ้าเนื้อดีมาห่อพันกายจะไม่ศักดิ์สิทธิ์ไม่ขลัง จึงไปเอาแผ่นไม้ มาร้อยด้วยเถาวัลย์ ทำเป็นผ้านุ่งห่อพันกายอยู่ที่ศาล ลากสักการะต่าง ๆ จึงมีมากด้วยชาวบ้านศรัทธา เตือดร้อนถึงเพื่อนที่เป็นอนาคามีตายแล้วไปเกิดเป็นพรหมอยู่ในชั้นสุทธาวาส คือ องค์ที่เคยเป็นอนุเถระได้ลงมาช่วยเพื่อน ครั้งแรกที่พาทิยะเห็นมีรูปร่างใหญ่โตนึกว่าเป็นเจ้าของศาลเทพารักษ์ จึงก้มลงกราบ เพื่อนที่เป็นอนาคามีไปเกิดเป็นพรหมบอกพาทิยะว่าไม่ต้องกราบหรือเราเคยเป็นเพื่อนกัน จึงได้เล่าเรื่องหนหลังให้ฟังแล้วก็บอกว่า พาทิยะอย่ามาสมยอม หรือทำเป็นตกกระไดพลอยโจน ที่ชาวบ้านเขาว่าตัวเป็นพระอรหันต์ก็อรหันต์ตามเขาไปด้วย สร้างเหตุลงนรกซัดๆ ตอนนี้พระพุทธรูปโคดมได้อุบัติขึ้นแล้ว อยู่ที่สววัตถิ วัตเขตวันให้รีบไป พาทิยะจึงออกเดินทางคินันน์ เดินไม่หยุดพักผ่อนเป็นเวลาหลายวัน จนไปถึงเมืองสววัตถิ ได้เห็นพระพุทธรูปเจ้ากำลังบิณฑบาตเกิดปีติมาก ไปกราบพระพุทธรูปเจ้าขณะเดินบิณฑบาตขอให้แสดงธรรม พระพุทธรูปเจ้าไม่แสดงธรรมเพราะพาทิยะมีปีติล้น เอาธรรมะใส่ให้ยังไม่ได้ เหมือนน้ำชาล้นถ้วย พาทิยะขอให้แสดงธรรมเป็นครั้งที่สอง ก็ยังไม่แสดงธรรม พร้อมกับตรัสว่า เวลานี้ไม่ใช่เวลาแสดงธรรม กำลังเดินบิณฑบาต พาทิยะหมดหวังที่

จะได้ฟังธรรม ปีติลดถอยลงมาจากนั้นและได้ขอให้พระพุทธะ
แสดงธรรมเป็นครั้งที่สาม พระพุทธเจ้าจึงแสดงธรรมโปรด
เรื่องการรู้ทันวิญญูณ ๖ เพียงนิดเดียว พาหิยะได้พิจารณา
โดยแยกกายสำเร็จเป็นอรหันต์อยู่ทีกลางถนนนั่นเลย เร็ว
ที่สุดในบรรดาอรหันต์ทั้งหลาย พอสำเร็จอรหันต์แล้วไม่บวช
ไม่ได้จึงรีบแสวงหาเครื่องบวช หาผ้ากาสาหวัดสร้อยและบาตร
ขณะที่เดินทางก็ไปเจอคู่ปรับเก่าเป็นยักษ์ฉนิมาเข้าสิงร่างแม่วัว
ขวิดพาหิยะจนตาย เลยไม่ได้บวช ตายแล้วได้เข้านิพพานนี่คือ
เรื่องของน้ำเต็มโอ่ง คือมีบารมีเต็มนั่นเอง ทางลัดจึงไม่มี อย่าง
พาหิยะนี้ไม่ใช่ทางลัดทำมาก่อนเอาชีวิตเข้าแลกธรรม แล้วตาย
ไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ในดาวดึงส์ และลงมาอีกทีเป็นมนุษย์ ได้
มาเจอและฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า ทัพพะมัลลบุตรก็เหมือน
กันถูกเผายังไม่ตาย นั่นคือคนมีบุญสั่งสมมาก่อน

พิธีกร : ขอให้อาจารย์โปรดอธิบายเรื่องปฏิจจสมุปบาทเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันให้ด้วยค่ะ

ดร.สนอง : สัญญาอาจารย์ทั้งหมดแล้วนะ ไม่ได้ติดในสัญญา
รู้แต่เพียงว่าเพราะอวิชชามีสังขารจึงเกิด เพราะสังขารมี
วิญญูณจึงเกิด ต่อไปเรื่อย ๆ เพียง แต่รู้อย่างเดียว ถ้าเมื่อ
ไหร่ดับต้นเหตุ คือดับอวิชชาได้ทุกอย่างก็จบ วันแรกที่ไปบวช
แล้วไปฝึกกับท่านเจ้าคุณโชดก ท่านพูดกับผมว่า เหตุเพราะ
เราไม่รู้ไม่จริง คือมีอวิชชาจึงต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ ท่านพูดแค่นี้
ผมคิดอย่างไรก็คิดไม่ออก จนในที่สุด ๓๐ ปีผ่านไปใช่เลย อนุสัย

ตัวสุดท้าย คืออวิชชาเป็นความรู้ไม่จริง ที่เราเรียนกันจนจบ
 ตอกเตอร์เป็นความรู้ไม่จริง สังโยชน์ตัวสุดท้ายคืออวิชชา
 เมื่อใดอวิชชาหมดไม่ต้องเวียนตายเวียนเกิดอีก เพราะฉะนั้น
 ปฏิจสสมุปบาท ผมจึงไม่จำ ตอนนี่ผมพยายามขจัดอวิชชา
 เมื่อไรจิตเป็นอิสระจากอวิชชาได้ กิจที่ต้องทำให้กับชีวิตคง
 ไม่มีอีกแล้ว เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วไปบรรยายธรรม คำถาม
 ตามไปให้ตอบเป็นร้อยๆ ข้อ ไม่อ่านและไม่ดูล่วงหน้า แต่ถ้า
 เมื่อใดพร้อมที่จะตอบก็ดูเดี๋ยวนั้น เพราะความรู้ถูกเก็บฝังไว้
 ในจิตมายาวนานขอให้งั้นเป็นเท่านั้นความรู้จะผุดออกมาให้ใช้ได้
 ด้วยเหตุนี้จึงต้องขออภัยนิติธรรมอ่านก่อนล่วงหน้าจะตอบ
 ไม่ได้ เพราะมันเป็นสัญญา ปัญญาพุทธะไม่ได้เกิดด้วยเหตุนี้
 คำตอบที่อยู่ในเว็บไซต์กัลยาณธรรมจึงเป็นปัญญาสุดๆ ที่ให้
 กับชาวโลก จึงมีคำถามเข้ามาให้ตอบกันไม่รู้จักจบจนทุกวันนี้
 เพราะปัญญาทางธรรมแก้ปัญหาได้จบทุกที ปัญญาทางโลก
 ที่เราเรียนกันมาใช้แก้ปัญหาได้แต่ไม่รู้จบเพราะรู้ไม่จริง มัน
 เป็นเพียงสภาวะสัจจะ ด้วยเหตุนี้ที่ถามเรื่องปฏิจสสมุปบาท
 มันอยู่นอกใจผม อนันตตาไปหมดแล้ว ถ้าท่านอยากรู้ก็ไปถาม
 พวกที่เขาเรียนปริยัติธรรม หรือเปิดตำราเรื่องปฏิจสสมุปบาท
 ก็มีเขียนบอกไว้ ต้องขออภัยผู้ที่เรียนมา ผมไปบรรยายที่ไหน
 มักจะขัดแย้งกับพวกที่เรียนอภิธรรม บางทีเขาบอกว่าจิตมี
 เท่านั้นเท่านั้นดวง แต่จากประสบการณ์ตรงของผม แต่ละภพที่
 ผมไปเกิดมีรูปนามเดียว จะมีจิตหลายดวงได้อย่างไร แต่ถ้าพูดว่า

แต่ละขณะจิตมันไปทำหน้าที่โน้นไปทำหน้าที่นี้ อย่างนี้ผมไม่
 เถียงว่าจิตมีหลายดวง ต้นรากของแต่ละภพมีรูปเดียวนามเดียว
 เมื่อเข้าอยู่เชิงใหม่ขณะนี้อยู่ที่นี้ก็รูปนามเดิมนั่นเอง พูด
 อย่างนี้พวกที่เรียนอภิธรรมเขาไม่ชอบ ไม่ถูกตามที่เขาสम्मุตติ
 บัญญัติไว้ นี่คือความหลง ผมเป็นอาจารย์ถวายนามความรู้อยู่ใน
 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้บอกพระนิสิตว่าความรู้ทาง
 โลกจะทำให้หลงกรอบหลงสมมุติโลกจะบอกอยู่เสมอ ด้วย
 เหตุนี้ปฏิจจสมุปบาทกรุณาไปถามผู้เรียนพระอภิธรรมเขาจะรู้
 พิธีกร : กราบขอบพระคุณ คำถามนี้บอกว่า วิชาเอกของโลก
 สมถกรรมฐานกับวิปัสสนากรรมฐาน อยากจะขอความ
 เมตตาท่านอาจารย์ว่า สามารถฝึกได้ที่ไหน

ดร.สนอง : ที่บอกว่า เป็นวิชาเอกของโลกเพราะว่า สองวิชานี้
 สามารถนำพาชีวิตของเราได้ ถ้าไม่มีสมถกรรมฐาน และ
 วิปัสสนากรรมฐาน ถ้าเอาสมถกรรมฐานล้วนๆ มานำพาชีวิต
 ได้ไหม ต้องดูพระเทวทัตเข้าฌานได้เก่ง ได้อภิญญาทั้ง ๕ ตัว
 แต่ต้องลงไปเกิดเป็นสัตว์นรกเพราะไม่เกิดปัญญาเห็นแจ้ง สมถ
 กรรมฐานล้วนๆ ได้อย่างมากแค่โลกียอภิญญา คือแสดงฤทธิ์
 ได้ ได้หูทิพย์ ตาทิพย์ เจโตปริยญาณ รู้กำเนิดหนหลังได้หมด
 และถ้าเป็นสมถกรรมฐานล้วนๆ ทำให้ลงอบายภูมิได้ แต่สมถ
 กรรมฐานเป็นพื้นฐานที่จะเข้าสู่วิปัสสนากรรมฐาน แล้วใช้
 วิปัสสนาญาณสองนำทางให้กับชีวิตจะไม่หลง ใครผู้ใดใช้
 ปัญญาทางโลกที่เขาเรียกว่าไอคิวสองนำทางชีวิตแล้วหลง

ทางใต้ มาตราวัดความหลงคือมีอุปสรรคและปัญหา เข้ามาในชีวิตของตัวเองนั่นคือความหลง แต่ถ้าใช้ปัญญาวิปัสสนาญาณสองนำทางให้ชีวิตจะปลอดจากอุปสรรค และปัญหา ชีวิตราบรื่นดำเนินไปสู่ความเจริญ ด้วยเหตุนี้จึงบอกว่าวิปัสสนากรรมฐานเป็นวิชาเอกของโลก ถ้ามว่าฝึกที่ไหนทุกวันนี้ท่าน สวดมนต์ นั่นเป็นการฝึกปฏิบัติธรรมเบื้องต้น สวดมนต์เป็นการเจริญสติ ถ้าขาดสติจะสวดมนต์ผิด เมื่ออาทิตย์ที่แล้วผมได้ไปอาราธนาพระป่าองค์หนึ่ง แทบจะไม่มีใครรู้จักไปบรรยายธรรมที่กรุงเทพฯ ผู้ฟังไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาจากไหนก็ไม่รู้ แต่ในที่สุดท่านพูดออกไปด้วยวิปัสสนาญาณ ผู้ฟังจึงบอกว่าใช่เลย ไม่มีรูปแบบไม่มีสมมุติ แต่ท่านบรรยายธรรมได้สุดยอด เหตุที่อาราธนาท่านมาบรรยายธรรมเพราะผมเคยไปฟังท่านบรรยายธรรมเพียงห้านาที ก็รู้แล้วว่าของดีๆ ยังมีอยู่ในป่า ไม่อยู่ในเมือง ถ้าอยากจะแสวงหาของดี ของแท้ของจริงต้องเข้าป่าวัดป่า เดียวนี้มีหลายสำนักปฏิบัติธรรมเช่นที่ ยุวพุทธิกสมาคม ที่วัดอ้อน้อย จ.นครปฐม ที่ตานั่งเล่นของท่านพระมหาประจักษ์ที่อำเภอตอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ ที่วัดมเหยงค์ จ.อยุธยา ที่ป่าละอู อ.หัวหิน ก็มีฝึก ฯลฯ มีกันทั่วไป ท่านต้องอธิษฐานและตะเกียกตะกายไปหาเอาเอง ครูดีเขาไม่แสวงหาศิษย์ ศิษย์ที่ดีต้องตามหาครู

พิธีกร : ขอบพระคุณค่ะ ก็ปายโม่งนะคะ จะมีหลวงปู่พุทธอิสระจะมาบรรยาย ก็ลองฟังดูนะคะ

ดร.สนอง : สุตยอดนะพระองค์นี้ ผู้ใดมีปฏิสัมพันธ์กับท่าน ต้องระมัดระวังไม่ประมาท เพราะการมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่มีคุณธรรมสูง ถ้าพลาดไปด้วยสติของเรายังไม่ดี อาจพลาดพลั้งได้จะทำให้เกิดทุกข์โทษกับชีวิตของเราได้ จึงควรขอขมาทุกครั้งที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่มีคุณธรรมสูง ดูพระเทวทัตเป็นตัวอย่าง ปฏิสัมพันธ์ไม่ดีกับพระพุทธเจ้าก็ลงนรกไป จินจมานวิกา มีปฏิสัมพันธ์ไม่ดีกับพระพุทธเจ้า ก็ลงนรกไป พ่อตาของเจ้าชายสิทธัตถะมีปฏิสัมพันธ์ไม่ดีกับพระพุทธเจ้าก็ลงนรกไป เพราะฉะนั้นเรื่องนี้อย่าได้ประมาท

พิธีกร : คำถามต่อไปนะคะ ทำอย่างไรจึงจะทำให้เด็กและเยาวชนในปัจจุบันเชื่อในกฎแห่งกรรม นรก-สวรรค์ ดังที่ท่านอาจารย์บรรยายไว้ได้ค่ะ

ดร.สนอง : เต็มนี้ก็ดีใจนะที่ได้เห็นหนังสือการ์ตูนธรรมะออกแล้ว เด็กชอบอ่านหนังสือการ์ตูนเอาสื่อพวกนั้นมาสอนธรรมให้เด็ก พ่อแม่อยากจะทำให้ลูกดี พ่อแม่ต้องทำตัวเองให้ดีเสียก่อน ให้ มีศีล มีธรรม คຸ້ມครองใจให้ได้ทุกขณะตื่น พ่อแม่ดีไม่ตำลูกไม่ว่าลูกในทางเสียหาย พ่อแม่ดีไม่ไปบอกให้ลูกเรียนวิชาไหนวิชานี้ พ่อแม่ที่ดีเขาจะให้ลูกมีอิสระในการเลือกทางชีวิตของเขา เพียงแต่ว่าเขาต้องทำตัวเองให้มีศีล ให้มีธรรม มีจริยธรรม มีคุณธรรม ต้องมี สัปปุริสธรรม และต้องมีธรรมของขรราวาส ถ้าพ่อแม่ดี ลูกจะเรียนแบบพ่อแม่ ลูกก็จะดีตาม นี่เป็นวิธีสอนลูก ทำตัวเองให้ดีเสียก่อน เมื่อใดที่ลูก

ศรัทธาคราวนี้สอนได้ ยินดีมากเพราะว่าสื่อต่างๆ ออกมาให้
 เยววชนสัมผัสได้มาก ขณะนี้เห็นเยววชนเข้าวัดกันมาก ดีใจว่า
 สังคมของเรามันน่าจะสงบ น่าอยู่น่าอาศัย สังคมของเรา
 จะเป็นสังคมที่คนส่วนใหญ่ไม่เห็นแก่ตัว คนส่วนใหญ่จะเอื้อ
 อาหารสังคม คนส่วนใหญ่จะอุทิศจะบริจาคจะสละให้กับสังคม
 จะทำให้สังคมสมบูรณ์บริบูรณ์น่าอยู่น่าอาศัย หวังไว้ว่าจะ
 เป็นเช่นนั้น

พิธีกร : สาธุค่ะ คราวนี้มีปัญหาเกี่ยวกับคุณแม่ คุณลูกมีปัญหาเกี่ยวกับ
 คุณแม่ เรียนท่านอาจารย์ดังนี้ค่ะ แม่ของลูกเคยนั่งสมาธิแล้ว
 จิตออกมานอกกาย แม่เลยไม่อยากนั่งอีก แม่บอกว่าถ้าแม่นั่ง
 แล้วแม่จะตายเร็ว อยากให้อาจารย์โปรดชี้แนะแนวทางด้วย
 แล้วก็เวลาแม่พูดอะไรกับหนู หนูก็จะโมโหเหมือนกับเป็นอริ
 กันมานาน ที่จริงแล้วแม่ก็คือผู้ที่มีพระคุณสูงสุด ก็คงจะให้
 ท่านอาจารย์ชี้แนะว่าจะทำอะไรดีเพราะว่าชอบโมโหคุณแม่

ดร.สนอง : ขอเอาเรื่องแม่ก่อน แม่กลัวตายเพราะเห็นผิดจริงๆ
 จิตของเรามันออกจากร่างกายไปเที่ยวโน่น เที่ยวนี้อยู่บ่อย ๆ
 เต็มมันก็กลับมา จิตออกไปแล้วกลับอย่างรวดเร็วจนเราไม่รู้
 ว่ามันออกไป ไช้โหม ออกไปนานหน่อยไปเห็นสิ่งต่าง ๆ แล้ว
 กลับมาจึงเรียกว่าตายแล้วฟื้น เห็นโหม ใตตายแล้วตายลับ คือ
 จิตออกไปแล้วไม่กลับมาเข้าอยู่อาศัยในร่างกายเดิม เขาเรียกตาย
 แค่นั่งกรรมฐานแล้วจิตมันออกไปเหมือนตอนที่ผมไปฝึกที่วัด
 จิตก็ออกไปไม่เห็นเป็นอะไร เมื่อมันออกไปได้มันก็เข้ามาได้ เป็น

เรื่องธรรมดา ผู้ที่มีสัมมาทิฏฐิ เห็นถูกว่าการตาย การเกิดเป็น เรื่องธรรมดา เป็นเรื่องธรรมดาจึงไม่น่ากลัว ขณะนั่ง เฮลิคอปเตอร์ เครื่องจะตกผมก็ดูสิว่าจะตายอย่างไร ตอน พยายามจะมาเอาชีวิตจะตายอย่างไร มีสติระลึกตามดูไม่ เห็นจะตายสักที สมัยก่อนนี่กลัวตาย เต็มวันไม่กลัวแล้วเพราะ รู้ว่าการตายเป็นเรื่องง่ายนิดเดียว แค่ออกไปแล้วไป เข้าร่างใหม่ ไม่เห็นน่ากลัว วันนี้เราใส่เสื้อเหลือง ฟรุ้งนี้เรา ใส่เสื้อสีอื่นใช่ไหม เหมือนเปลี่ยนเสื้อนั่นเอง เพราะฉะนั้นคุณแม่คนนี้อย่างเข้าไม่ถึงความจริงของการตาย ถ้าเข้าถึงความจริงของการตายแล้วจะไม่กลัวตาย คราวนี้เป็นเรื่องของคุณลูก เป็นคู่เวรคู่กรรมกันมา เนื่องจากต้องมาราวี มาชดใช้หนี้เวร หนี้กรรม แต่ว่าสิ่งที่ทำนั้นไม่ถูก พระพุทธเจ้าห้ามไว้ ในฐานะ ที่เกิดมาเป็นลูก พ่อแม่เป็นผู้ให้กำเนิดร่างกายนี้ ส่วนจิต วิญญาณของเราเข้าไปอยู่อาศัย พ่อแม่มีพระคุณต่อลูก ถ้า ท่านไม่ให้กำเนิดร่างกายนี้ลูกจะไม่ได้มาเกิด ด้วยเหตุนี้จึงต้อง ประพฤติจริยธรรมของลูกที่ดีต่อพ่อแม่ พ่อแม่มีสิทธิ์ที่จะตำ ว่าลูก ถึงแม้จะผิดก็มีสิทธิ์ ลูกก็ฟังถ้าถูกต้องตามธรรมก็ ปฏิบัติตาม อะไรไม่ถูกต้องตามธรรมก็เฉยไว้ ถ้าลูกไปมีปฏิ สัมพันธ์ติดลบกับพ่อกับแม่ ออกุศลกรรมที่เป็นบาป มันจะกลับ มาหาผู้เป็นลูกเร็วและแรง เหมือนพระเจ้าอชาตศัตรู จับพ่อ ชังจนตาย เห็นไหม ว่ามีนรกเป็นที่เกิด หลายปีมาแล้วได้ขับ รถผ่านไปเห็นวัวยืนอยู่กลางทุ่ง รู้ว่าอดีตเป็นลูกเนรคุณมา

เกิดเป็นวัว เนรคุณพ่อแม่ไปเกิดเป็นเดรัจฉาน นั่นคือของจริง เพราะฉะนั้นอะไรที่เราทำผิดแล้ว รู้แล้วต้องหยุด อย่าทำอีกต่อไป ขณะเดียวกันก็พัฒนาจิตวิญญาณของเราให้มีศีลมีธรรม ไม่ต้องดูอะไร ดูอัมพปาลีเกิดมาเป็นโสเภณี หรือสิริมา เกิดมาเป็นโสเภณี มีอาชีพที่เป็นบาป ในที่สุดท่านระลึกได้ว่าอาชีพนี้ไม่ดี ท่านหยุดประกอบอาชีพนี้ทันทีแล้วมาประพฤติปฏิบัติธรรม ให้ท่านรักษาศีล ปฏิบัติธรรมจนเป็นพระอรหันต์ ไม่ต้องกลับมาเวียนตายเวียนเกิดอีก(อัมพปาลี) ส่วนสิริมา โสเภณี สาวสวยแห่งแคว้นมคธ ผู้ซึ่งพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า ยังหลงในรูปโฉม ไปบิณฑบาตที่บ้านสิริมา เห็นสาวงามคนนี้เป็นครั้งแรก กลับมาถึงวัด สัมฉันอาหารเพราะจิตตกเป็นทาสของราคะ ไม่ได้ฉันจนข้าวบูด ในที่สุดสิริมารู้ว่า อาชีพนี้มันพาลงนรกแน่นอน จึงเลิกมีจอาชีพ หันมารักษาศีล ให้ท่าน ปฏิบัติธรรม ก่อนตายได้บรรลุโสดาบัน ตายแล้วขึ้นไปอยู่ในสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี นางฟ้าโสดาบันสวยงามมาก วันที่สิริมาตาย พระเจ้าพิมพิสารไปทูลพระพุทธเจ้า ว่าสิริมาตายไปแล้ว พระพุทธเจ้าบอกให้เก็บศพไว้ ๔ วัน พอศพขึ้นอืด ตัวเขียว มีน้ำเหลืองไหล มีกลิ่นเหม็นฟุ้ง พระพุทธเจ้าเกณฑ์สาวกรวมถึงพระองค์ที่สัมฉันอาหารเนื่องจากจิตตกเป็นทาสของราคะของสาวงาม มาดูศพของสิริมา หารูปสิริมาไม่เจอเลย ไม่รู้ว่า เป็นใคร ขยะแขยงกันไปหมด ขนาดบอกชายศพยังไม่มีใครซื้อ ตอนหลังลดราคาจนถึงกับแถมเงินให้ยังไม่มีใครเอา

พระเจ้าพิมพิสารก็พาชาวเมืองมาดูศพด้วย ขณะที่ดูศพมีพระอยู่องค์หนึ่งคือ พระวังคิสะ อดีตพราหมณ์ติดกะโหลกในสมัยก่อนแล้วมาบวชเป็นพระ เหตุเพราะอยากได้วิชาติดกะโหลกพระอรหันต์ พอตัวเองเป็นพระอรหันต์แล้วจึงเลิกติดกะโหลก พระองค์นี้มีตาทิพย์ ขณะที่มานั่งดูเพื่อปลงอสุภกรรมฐาน ได้เห็นนางฟ้าองค์หนึ่งมา กราบพระพุทธเจ้า พระวังคิสะ ได้ขออนุญาตต่อพระพุทธเจ้าเพื่อจะสนทนากับนางฟ้า เมื่อพระพุทธเจ้าอนุญาตแล้ว จึงได้ถามนางฟ้าว่า “เธอมาจากประชุมเทวโลกใดและเทวโลกนั้นมีชื่อว่าอย่างไร” นางฟ้าตอบว่า “ประชุมเทวโลกใดมีชื่อว่าปรนิมมิตวสวัตตี ข้าพเจ้ามาจากที่นั่น” แล้วท่านมากราบพระพุทธเจ้าด้วยเหตุอันใด นางฟ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าเคยอาศัยอยู่ในร่างที่ขี้้นอึดนี้” ด้วยเหตุนี้จึงแนะนำลูกคนที่ว่าแม่ ให้เลิกพฤติกรรมไม่ดี หากไม่เลิกมีโอกาสลงไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิได้ แล้วหันมาปฏิบัติธรรม เอาสิริมาเป็นตัวอย่าง

พิธีกร : สาธุค่ะ รวมคำถาปนาคะ มีถาปนมาหลายท่าน บอกว่าอยากกตัญญูพ่อแม่โดยการเชิญชวนมาฟังธรรม ปฏิบัติธรรมนะค่ะ จะมีวิธีแนะนำอย่างไร

ดร.สนอง : ไม่ได้หรอกถ้าแม่ยังไม่ศรัทธาในตัวลูก ลูกยังขี้โมโห ลูกยังทำอะไรไร้สาระ ปากยังไม่เป็นสัมมาวาจา พูดไร้สาระ ยังพูดโกหก พูดเท็จ แม่ยังไม่ศรัทธา ชวนอย่างไรก็ไม่มา แต่ถ้าเมื่อใดลูกปฏิบัติกุศลกรรมบท ๑๐ ให้มีอยู่ในใจได้แล้ว ศรัทธาย่อมเกิดขึ้น เมื่อแม่ศรัทธาแล้วจะเห็นว่า ลูกของแม่แต่ก่อน

เหมือนมีสัตว์นรก อยู่ในร่าง เต็มวันเหมือนมีนางฟ้า นางสวรรค์ มาอยู่ในร่าง หนูทำได้อย่างไร เมื่อแม่ศรัทธา ลูกทำได้ ไรบอกแม่ซิ จะชวนแม่ไปหาพระองค์นั้นไปหาพระองค์นี้ ไปฝึกอย่างนั้นไปฝึกอย่างนี้ แม่จึงจะไป ชวนใครๆ ก็ไป ที่มา บรรยายที่นี้มีคนมากันมาก เพราะเหตุที่เขาศรัทธา ต้องทำให้ เขาดูเป็นตัวอย่าง พอเกิดศรัทธาแล้วเขาจะมากันเอง

พิธีกร : สาธุค่ะ ท่านนี้เขาบอกว่า ช่วยงานครัวอยู่ในวัด เวลา พระเข้าปริวาสกรรมเพื่อนปฏิบัติธรรม แม่ครัวจะตักแบ่งอาหาร เล็กๆ ใส่ถ้วยเพื่อที่จะชิมรสชาดพร้อมกับให้คนนั้นคนนี้ช่วยชิม อย่างนี้ไม่ทราบว่าจะมีบาปกรรมอย่างไรหรือไม่ เพราะว่าเห็น ท่านอาจารย์บอกว่าจะตกนรกด้วยถ้าทานอาหารก่อนพระ

ดร.สนอง : กรรมอยู่ที่เจตนา ไม่ได้เจตนากิน แต่มีเจตนาชิม พอรู้รส ใช้ได้หรือยัง แต่ญาติของขุนคลัง(พระเจ้าพิมพิสาร) นำ อาหารที่เตรียมไว้ถวายพระมากินก่อน **เจตนา**กินแค่นี้ไม่พอ ยังเอาอาหารส่งไปให้คนที่อยู่ทางบ้าน ลำเลียงอาหารไปสู่ ครอบครัวยุคนี้ผิดศีลอทินนาทาน ญาติของขุนคลังจึงต้อง ลงนรกแล้วได้ขึ้นมาเป็นเปรต เสวยอกุศลวิบากอยู่นานถึงสี่ พุทธันดร ยาวนานแค่ไหน แต่อายุขัยของมนุษย์เรา ๕๐ ปี ๖๐ ปีมันก็จะแยะแล้วนะ นั่นพระพุทธรูปเจ้ามาเกิดอีกตั้งห้าพระองค์ จึงได้มาเจอญาติทำบุญอุทิศกุศลไปให้ จึงได้กินอาหารฉะนั้น ชิมอาหารไม่เป็นไรไม่ผิดศีลข้ออทินนาทาน

พิธีกร : ชิมไม่เป็นไรนะคะ อย่าตักไปทานเต็มที่แล้วไม่ได้ นะคะ คำถามสุดท้ายค่ะ อันนี้คนคงจะเจอในชีวิตประจำวันเยอะ คน

ที่ขอบด้านละ ขอบบนินทาผู้อื่น ขอบว่าร้ายใส่ร้ายผู้อื่นนี้ อย่าง
นี้ตายแล้วจะเกิดไปเป็นอะไรคะ

ดร.สนอง : เกิดเป็นอะไรก็ได้ อาจเกิดในสวรรค์ก็ได้ อยู่
ที่โปรแกรมจิตถ้ายังมีโปรแกรมที่ยังติดลบอยู่ เมื่อเหตุปัจจัย
ลงตัวจิตออกตามโปรแกรมที่เป็นอกุศลเหมือนที่ใครชอบเล่น
คอมพิวเตอร์เช่น โปรแกรมขยะ โปรแกรมไวรัส ภาพโป๊ ฯลฯ
ถ้าคลิกมาตรงกับโปรแกรมที่มีอยู่ ผลก็จะปรากฏเป็นไปตาม
โปรแกรม พระพุทธะตรัสว่าเมื่อมีสติสัมปชัญญะแล้ว ให้
กำจัดขยะเก่า คือสิ่งไม่ดีให้ลบไปจากใจให้หมด เช่นความโลภ
ความโกรธ ความหลง เป็นโปรแกรมจิตที่ไม่ดี เอาออกไปให้
หมด เมื่อมีสิ่งกระทบไม่ดีจากภายนอกเข้า มันหาโปรแกรม
ลงไม่ได้ พฤติกรรมไม่ดีจะไม่แสดงออกคนที่ยังนึกนินทายังตำหนิ
คนโน้นคนนี้ แสดงว่าตัวเองมีโปรแกรมจิตที่ไม่ดีคิด พูด ทำ
แล้วจะถูกเก็บสั่งสมไว้ในใจ โอกาสลงไปเกิดเป็นสัตว์ในอบาย
ภูมิก็มีได้ง่าย คราวนี้จะลงได้หรือไม่ได้ อยู่ที่จิตก่อนหลุดออก
จากร่าง ถ้าจิตหลุดออกจากร่างขณะที่มีสติกำกับจะไปเกิดดี
ถ้าขาดสติแล้วอกุศลกรรมตามมาให้ผลได้ทัน จิตจะโคจรสู่
อบายภูมิแน่นอน คนตี้มเหล่าตายแล้วยังขึ้นสวรรค์ได้เพราะ
ได้สร้างพระองค์ใหญ่ไว้ ขณะตายไปนึกถึงพระองค์ใหญ่ลืม
เรื่องตี้มเหล่า จิตของเขาเกิดไปสุคติในโลกสวรรค์ได้ มันอยู่
ที่กรรมก่อนตายด้วย ถ้ามีกรรมใกล้ตายที่ดีให้ผลก็จะไปเกิด
ในสุคติ ด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่ประมาท ๓๐ ปี มานี้และต่อไป
ทำแต่กรรมดีล้วน เพื่อว่าเมื่อจิตก่อนจะหลุดออกจากร่าง จะ

สวนนิมิตพูน วัดป่าแดง
ต.ภูทอน อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา

ภ. ปณิธิ ภาณุ ๒๕๕๒

ได้ไปเกิดใหม่ดี ขณะนี้เห็นแต่ผ้าเหลืองเต็มไปหมด หลับตา ลืมตาก็เห็น นิमितตัวนี้เป็นศุภนิमितต้องรักษาไว้ให้ดี เหมือน ยสะกฤษบุตร ที่อยู่ปราสาทสามฤดู เป็นลูกเศรษฐี มีอยู่วันหนึ่ง ได้เห็นนางดนตรี นางรำนางฟ้อน นอนหลับกัน น้ำลายไหล ผมรุ้งรัง ยสะเห็นแล้วเหมือนเห็นผีดิบในป่าช้า เพราะอดีต ของยสะเคยเป็นคนเก็บศพมาก่อน ได้พาพรรคพวกเก็บศพไว้ ญาติอีกด้วย การได้เห็นศพเป็นศุภสังัญญา เมื่อศุภนิमितให้ผล จึงได้เห็นนางฟ้อนนางรำเหมือนเห็นผีดิบในป่าช้า จึงเกิดเป็น ความเบื่อหน่าย จึงได้รำพึงรำพันออกมาว่า “โลกนี้วุ่นวายจริงหนอ โลกนี้ขัดข้องจริงหนอ” และได้เดินออกจากปราสาทสาม ฤดูไป พุทธเจ้ากำลังเดินจงกรมอยู่เห็นยสะเดินมาจึงหยุดนั่งรอ เมื่อยสะเดินผ่านพร้อมทั้งรำพึงว่า “โลกนี้วุ่นวายจริงหนอ โลก นี้ขัดข้องจริงหนอ” จึงได้ตรัสว่า “ยสะ ที่นี้ไม่วุ่นวาย ที่นี้ไม่ ขัดข้อง” ได้สอนธรรมะเรื่องอนุပ္พพิกธาให้ฟัง ยสะมีจิตนิ่ง อยู่แล้วเนื่องจากอสุภสังัญญาของซากศพ เกิดปลงปล่อยวาง จิตก็สงบ โยนิโสมนสิการคำสอนจนบรรลุโสดาบัน ฟังคำสอน ครั้งแรกโสดาบัน ครั้งที่สองพระพุทธเจ้าสอนพ่อของยสะที่ ออกตามหาลูกบรรลุด้วยฤทธิ์ของพระพุทธเจ้าบังพอลูกไม่ให้ เห็นกัน เสร็จแล้วพระพุทธเจ้าได้สอนพ่อของยสะ ขณะที่ยสะ นั่งฟังอยู่ ตอนนั้นยสะได้โสดาบันแล้วพอได้ฟังคำสอนเรื่อง อนุပ္พพิกธาเป็นครั้งที่สองจึงบรรลุอรหัตตผล

พิธีกร : สาธุ ด้วยเวลาช่างผ่านไปรวดเร็วณะคะ ก็ต้อง ขอบขอบคุณเจ้าของคำถามทุกๆ คำถาม ทั้งที่ได้ถามไปแล้ว

และยังไม่ได้ถามนะคะ ที่ให้พวกเราได้เจริญรุ่งเรืองปัญญาด้วยกัน คำถามที่เหลือติดตามได้ในเว็บไซต์ของกัลยาณธรรม

ดร.สนอง : ยังมีคำถามเหลืออยู่อีกหรือ

พิธีกร : ยังมีเหลืออยู่ค่ะ

ดร.สนอง : มีคำถามเป็นร้อยข้อยังไม่จบเลยนะ

พิธีกร : วันหลังอาจารย์ต้องมาทั้งวัน

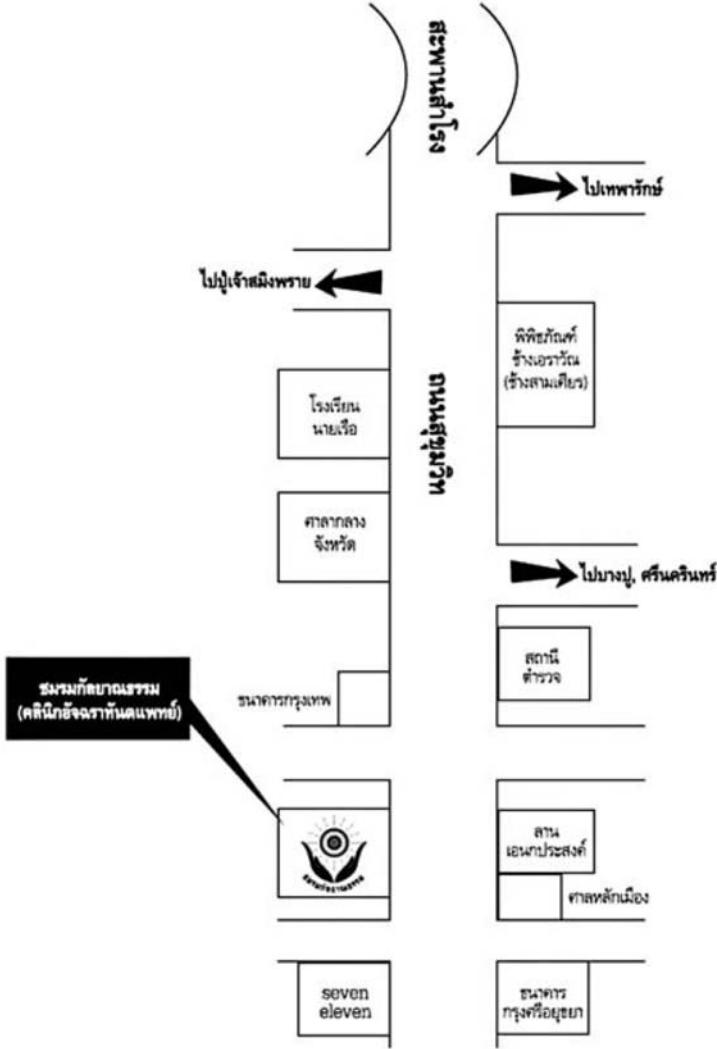
ดร.สนอง : ตีนตีสองตีสสามเพื่อตอบปัญหา ไม่เป็นไร ๆ อย่างไรก็ตามขอบคุณทุกท่านที่ถาม ทุกท่านเป็นครูให้ผู้บรรยายได้พัฒนาจิตวิญญาณ ทุกท่านจึงเป็นผู้มีบุญคุณ ขอขอบคุณด้วยความจริงใจ และด้วยบุญกุศลที่ผู้บรรยายสร้างมา สั่งสมมาข้ามภพข้ามชาติยาวนาน ขอทุกท่านที่นั่งอยู่ในที่นี่ ทุกท่านที่ได้ยินได้ฟังจงมีส่วนร่วมในบุญกุศลนั้น ขอให้ธรรมะเข้าไปสถิตอยู่ในใจตราบจากวันนี้ไปจนกว่าจะเข้าสู่พระนิพพาน ทุกท่านทุกคนเทอญ

พิธีกร : สุดทำยนี้ นะคะขอเรียนเชิญพวกเรา ได้ขอบคุณท่านอาจารย์ นะคะที่ได้ชี้แนะข้อธรรมะให้กับพวกเรานะคะ เหลือเพียงพวกเรากลับไปทำให้ได้ตามที่ท่านบอกกล่าวเท่านั้นเอง.

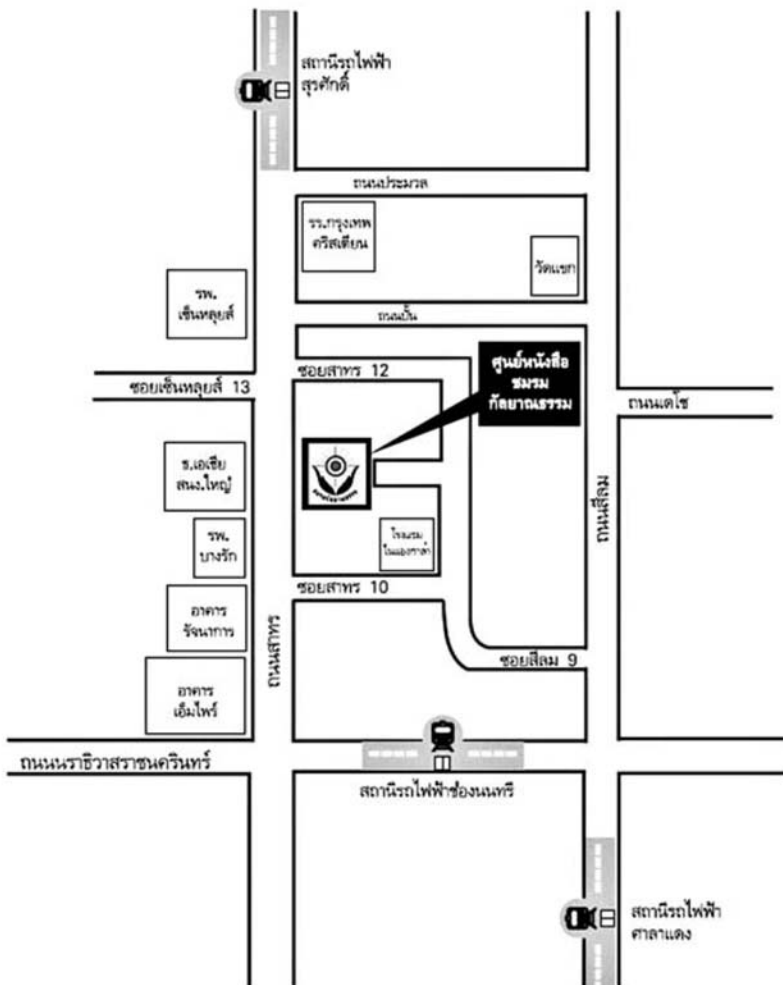

แผนที่ชมรมกัลยาณธรรม

แผนที่ศูนย์หนังสือชมรมกัลยาณธรรม

รายชื่อหนังสือและสื่อธรรมะของ ดร.สนอง วรอุไร

- ๑ ทางสายเอก (ปกแข็ง, ปกอ่อน), สองภาษา, ภาษาอังกฤษ
- ๒ บันทึกสนทนาธรรมตามรอยพ่อ
- ๓ การใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า
- ๔ มาตสไตด้วยหัวใจเกินร้อย
- ๕ อุบายทำจิตให้สงบและกระจกส่องกรรมฐาน
- ๖ อริยมรรค
- ๗ อธิษฐานบารมี
- ๘ อัญมณีแห่งชีวิต
- ๙ สนทนาภาษาธรรม เล่ม ๑ - เล่ม ๘
- ๑๐ การปฏิบัติคือบัพพิสูญจัน
- ๑๑ มองชีวิตด้วยจิตว่าง
- ๑๒ ชีวิตหลังความตายชีวิตใหม่ที่ต้องเตรียมตัว
- ๑๓ วิธีอยู่เหนือดวง
- ๑๔ ดวงดีวิถีพุทธ
- ๑๕ รวบรวมสพทธรรม
- ๑๖ ชีวิตยืนยาวอย่างมีคุณค่า
- ๑๗ มหัศจรรย์แห่งจิต
- ๑๘ บริหารใจเพื่อสร้างจิตสำนึก
- ๑๙ EQ กับผู้สูงวัย
- ๒๐ การพัฒนาศักยภาพในวัยศึกษา
- ๒๑ คนดีที่โลกต้องการ
- ๒๒ ศิลและปัญญา

นอกจากนี้ยังมี CD, VCD, MP3 อีกรีกหลายชุดที่ควรศึกษาและปฏิบัติตามเพื่อความเจริญก้าวหน้าทางจิตวิญญาณ

ท่านที่มีความประสงค์จะร่วมบุญเป็นเจ้าของหนังสือและสื่อธรรมะเหล่านี้ สามารถติดต่อได้ที่ชมรมกัลยาณธรรมทั้ง ๒ แห่ง (ตามแผนที่แนบ) หรือติดต่อที่เบอร์โทรศัพท์ ๐๒ ๗๐๒ ๗๓๕๓, ๐๒ ๗๐๒ ๙๖๒๔ และ ๐๒ ๖๓๕ ๓๙๙๘

กรณีที่ต้องการส่งโทรสาร กรุณาติดต่อ ๐๒ ๗๐๒ ๗๓๕๓, ๐๒ ๒๖๖ ๓๘๐๗

หากท่านมีความประสงค์จะร่วมสมทบทุนกับกองทุนเผยแผ่ธรรมะของดร.สนอง วรอุไร กรุณาโอนเงินผ่านทาง

ธนาคารกรุงเทพ

สาขาสมุทรปราการ ออมทรัพย์

ชื่อบัญชี อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ

เลขที่ ๑๕๕-๗๐๐-๘๒๒๒

ขอกราบอนุโมทนาในบุญกุศลทุกท่าน

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือคนดีที่โลกต้องการ

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณขวัญจิต ศิริทรัพย์สถิตย์	๓๐,๐๐๐
๒	คุณธีระวัฒน์ วิฑูรปกรณ์	๒๐,๐๐๐
๓	คุณชูเกียรติ มโนรัตน์	๑๒,๕๐๐
๔	คุณปรางทิพย์ เปาจิน	๑๐,๐๐๐
๕	คุณพรพิมล จรุงจิตราวารี	๑๐,๐๐๐
๖	คุณคมกฤช-คุณสะอาด-คุณเดชาพล-คุณภัทรพล สังขตะอำพน	๑๐,๐๐๐
๗	พระอาจารย์ธาตุรี ชัยวิฑูโร	๘,๕๐๐
๘	คุณวิโรจน์-คุณอมรา สันทวิวงศ์	๖,๐๐๐
๙	คุณศุภรณ์ เสรีธีโรจน์	๕,๕๐๐
๑๐	คุณศุภรณ์ เสรีธีโรจน์	๕,๐๕๐
๑๑	คุณพ่อวัชร-คุณแม่ทองสุก โลทาร์พงษ์และครอบครัว	๕,๐๐๐
๑๒	คุณอัษฎนีย์-ต.ญ.มนิสรา ศรีมงคล	๕,๐๐๐
๑๓	คุณนรินทร์ วิลักษณ์ศิริกุล	๔,๐๐๐
๑๔	คุณธนัญธร ชุ่มอุระ	๓,๖๕๐
๑๕	คุณคงวิภาภรณ์	๓,๔๗๐
๑๖	คุณชยดี คงสวัสดิ์ศักดิ์	๓,๔๕๐
๑๗	คุณพรเทพ อมรวัฒนา	๓,๐๐๐
๑๘	คุณวีระชัย เขษรัสมุน,คุณเกษร เทียรพิสุทธิ	๒,๕๐๐
๑๙	คุณเกรียงวัลย์ เจียมสกุลธร	๒,๐๐๐
๒๐	ทพญ.อรอนงค์ พูลสวัสดิ์	๒,๐๐๐
๒๑	พ.ต.อ.บุญเสริม-คุณยุพดี ศรีชมภู	๒,๐๐๐
๒๒	คุณภูมิพันธ์ ไชยอุดมทรัพย์	๑,๘๐๕
๒๓	คุณพิพัฒน์ สิริธนาวัฒน์	๑,๕๕๐
๒๔	คุณอมร ตีระศิริชัย	๑,๕๐๐
๒๕	คุณบุญมา	๑,๕๐๐
๒๖	คุณกิตติธเนศ คุณธนาศิลป์ชัย	๑,๔๓๕
๒๗	คุณสุธาทิพย์ ชัยฤทธิมงคล	๑,๔๐๐
๒๘	คุณสุรีย์พร เต็มสายทอง	๑,๒๐๐
๒๙	แม่อิรรัตน์ รัตน์วารณ	๑,๒๐๐
๓๐	คุณนิยม	๑,๒๐๐
๓๑	คุณศุภสิริ อริยวุฒยากร	๑,๒๐๐
๓๒	คุณศิริไล ลาภบรรจบ	๑,๑๕๐

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือคนดีที่โลกต้องการ

๓๓	คุณวรรัตน์ เกียรติอนาวิทย์	๑,๑๐๐
๓๔	คุณเรวัต-คุณวัลยา แสงนิล	๑,๐๐๐
๓๕	คุณวิภาภรณ์ วิโรจนภักดิ์	๑,๐๐๐
๓๖	อาจารย์อุษณี ทิรัญภัทรศิลป์	๑,๐๐๐
๓๗	คุณไศจิตา ลิมาจิรากร	๑,๐๐๐
๓๘	คุณชยพล ตั้งสุขสว่างพร	๑,๐๐๐
๓๙	คุณพิไล ตั้งสุขสว่างพร	๑,๐๐๐
๔๐	คุณชุลีพร นำศิริวัฒน์	๑,๐๐๐
๔๑	ห้างทองแสงฟ้า (คุณอารี แสงวิวัฒน์เจริญ)	๑,๐๐๐
๔๒	คุณจินดาวรรณ บุ่งเที่ยง	๑,๐๐๐
๔๓	คุณกิตติพงษ์ กระแสผล	๑,๐๐๐
๔๔	คุณศิริมาศ สุขรอด	๑,๐๐๐
๔๕	คุณวิชิต ตั้งสุขนิรันดร	๑,๐๐๐
๔๖	คุณธนกร	๑,๐๐๐
๔๗	พ.ญ.ฐิตยากร ภคเวชและครอบครัว	๑,๐๐๐
๔๘	คุณพัชรินทร์ พันธเสน	๑,๐๐๐
๔๙	คุณภูมิพันธ์ โชคอุดมทรัพย์	๑,๐๐๐
๕๐	คุณอุทัย อติชาติการ	๑,๐๐๐
๕๑	คุณรัชพล	๙๙๙.๙๙
๕๒	คุณเรืองริน พิมพ์ประไพ	๙๕๐
๕๓	คุณดวงใจ แซ่กัวและเพื่อน	๙๐๐
๕๔	คุณอนงค์นาฏ สาตราภัย	๗๙๐
๕๕	คุณรุจิเรศ สิริชัย	๗๕๐
๕๖	คุณรุจนา บรรจงศิลป์	๗๒๐
๕๗	คุณสุภาพร ไชยา	๗๐๐
๕๘	คุณเพ็ญศรี วงศ์เสรี	๖๙๕
๕๙	คุณจิตรา ลาววัลย์ชัยกุล	๖๖๐
๖๐	คุณวรรณทนา เข็มทอง	๖๖๐
๖๑	คุณจำนง แจ็งอักษร	๖๖๐
๖๒	คุณไอลิน กิตติไอลิน	๖๖๐
๖๓	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๖๓๐
๖๔	คุณปณิดา เส็กมณี	๖๐๐
๖๕	คุณชัชวาลย์ สีเสพร	๖๐๐

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือคนดีที่โลกต้องการ

๖๖	คุณประยงค์ ชูน้อย	๖๐๐
๖๗	คุณโชคชัย เมฆฉาย	๕๖๕
๖๘	คุณจอมขวัญ กำปั่นทอง	๕๕๐
๖๙	คุณธิดาวิวัฒน์ วิวัฒน์จงวงกุล	๕๑๐
๗๐	คุณศศิธร ศรีเสาวลักษณ์	๕๑๕
๗๑	คุณสุรดิษฐ์ พลเขต	๕๐๐
๗๒	คุณสุจิตรา พลเขต	๕๐๐
๗๓	คุณนราเดช สิงห์ดินดำ	๕๐๐
๗๔	คุณภูวดล สิงห์ดินดำ	๕๐๐
๗๕	พลเอกสุเมธ-พันเอกหญิงนพพร-คุณอนุสิทธิ-คุณเข้มจรรยา ภาวนตรี	๕๐๐
๗๖	คุณนงลักษณ์ ปัญญกิจฉานันท์	๕๐๐
๗๗	คุณฐิตมน อธิทิพงศ์พันธ์	๕๐๐
๗๘	คุณพิมพ์ลศิลป์ ทัพนันกุล	๕๐๐
๗๙	คุณทักษิณี เจียมรัตน์ศิลป์และครอบครัว	๕๐๐
๘๐	คุณฐิตาพร ลลิตธรรมศร	๕๐๐
๘๑	นพ.สมหมาย ธรรมชัย	๕๐๐
๘๒	อ.มนตรี-อ.พรณิการ์ จตุรภัทร	๕๐๐
๘๓	คุณพงศ์ศักดิ์ เปล่งแสง	๕๐๐
๘๔	รศ.ดร.สุเมธ - คุณอัญชลิดา ตันตระเชียร	๕๐๐
๘๕	คุณวัลย์พร ศิริภิรมย์	๕๐๐
๘๖	คุณวีรวรรณ	๔๖๐
๘๗	คุณสายสวรรค์ ฟินเดล	๔๓๐
๘๘	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๔๓๐
๘๙	คุณภูมิพันธ์ ไชยอุดมพวัลย์	๔๒๐
๙๐	คุณสวัสดิ์ ลิมณฑาทิพย์	๔๒๐
๙๑	คุณแม่ยุพิน-คุณมลวัลย์-คุณพิศวาท ชูลิขิต	๔๐๐
๙๒	คุณศตฉัน	๔๐๐
๙๓	คุณรุจิเรศ ประชาญ์เขษม	๓๘๐
๙๔	คุณสุรีย์พร เต็มสายทอง	๓๘๐
๙๕	คุณวงศ์สมบูรณ์	๓๗๐
๙๖	คุณญาณี คักดีสมานพันธ์	๓๖๐
๙๗	คุณหลิน หลงหัว	๓๕๐
๙๘	คุณธีรนาฏ ยูนสมาน	๓๔๐

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือคนดีที่โลกต้องการ

๙๙	คุณจอมขวัญ กำปั่นทอง	๓๑๕
๑๐๐	คุณธนพร นิสัยสุข	๓๐๐
๑๐๑	คุณพิมพ์พรณ จีรวัดน์เกษตร	๓๐๐
๑๐๒	คุณวรรณี จารุเกียรติกุล	๓๐๐
๑๐๓	คุณยุพิน ประภาศิริ	๓๐๐
๑๐๔	คุณสินินาฏ ทองงาม	๓๐๐
๑๐๕	คุณภรภัทร กาญจนกุล	๒๑๐
๑๐๖	คุณกาญจนา แบลงน้อย	๒๐๐
๑๐๗	คุณวิไลลักษณ์ จริยธรรมกุล	๒๐๐
๑๐๘	คุณวรพงษ์ ไชคพาณิชย์	๒๐๐
๑๐๙	คุณแคทลียา พึ่งอุดม	๒๐๐
๑๑๐	คุณเอกบุญ ปลั่งศิริและครอบครัว	๒๐๐
๑๑๑	คุณวราญา ทราสุวเวทย์	๒๐๐
๑๑๒	คุณยุทธนา-คุณกนกวรรณ พจน์ไยธิน	๒๐๐
๑๑๓	คุณวราภรณ์ กุประดิษฐ์และครอบครัว	๒๐๐
๑๑๔	คุณอุกฤษณ์ อ่างรัชชวารกุล	๒๐๐
๑๑๕	พ.ต.อ.อรุณ ชุมเกษียน	๒๐๐
๑๑๖	คุณวิสาขา ใฝ่งาม	๒๐๐
๑๑๗	คุณกนกวรรณ อุณหกาญจน์กิจ	๒๐๐
๑๑๘	คุณรุจนา บรรจงศิลป์	๑๘๐
๑๑๙	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๑๕๐
๑๒๐	คุณอังคาร อรัณยะपाल	๑๕๐
๑๒๑	คุณปราณี	๑๐๐
๑๒๒	คุณธัญพร ภูบั้งบอน	๑๐๐
๑๒๓	ต.ญ.ศุภาวิกา นต์ เสียงอ่อน	๑๐๐
๑๒๔	ต.ช.ธนกร หันจางสิทธิ์	๑๐๐
๑๒๕	คุณกชรส สุชินญาพร	๑๐๐
๑๒๖	คุณจุฑารัตน์ แก้วน้อย	๑๐๐
๑๒๗	คุณสวัสดิ์ ลิมนภาพวัลย์	๘๐
๑๒๘	คุณวาสนา ปาลวัฒน์	๕๐
๑๒๙	คุณจิรการ สมใจวงษ์	๒๐

รวมศรัทธาทั้งสิ้น

๒๑๘,๖๖๙.๙๙

